

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40δς

Ἀθῆναι 21 Ἰανουαρίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 8

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ LEON LAMBRY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ πρώτη σκέψη του ἦταν ὅτι δ' ἄρπαγας εἶχε μπεῖ στὴν κάμαρα τῆς Μαίρης ἀπὸ τὸ χαμηλὸ παράθυρο, ποὺ βρέθηκε ἄλλωστε ἀνοιχτό. Διευ-
θύνθηκε λοιπὸν ἀμέσως πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἐξέτασε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸν τοῖχο καὶ παρατήρησε πὺς κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο ἦταν ἐλαφρὰ ξεγδαρ-
μένος. Παρακάτω λίγο τὸ χόρτο ἦταν ποδοπατημένο, ὥσάν νὰ εἶχε σταθεῖ ἐκεῖ κανένα ζῷο.

— Ἄλογο, δῖχως ἄλλο, σκέφθηκε ὁ κ. Οὐῆλσον. Ὁ πολεμιστὴς ἔκλεψε τὴν Μαίρη, ἄρα δὲν τὴν σκότωσε. Αὐτὸ μὲ ἡσυχάζει κάπως. Ἐκτὸς ἂν...

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τὰ πρόφερε μ' ἀδέβαιχη φωνή. Εἶχε ἰδεῖ σὲ καμμιά τριανταριά μέτρων ἀπόστα-
ση ἓνα σῶμα ἀκίνητο, ξαπλωμένο ἀνάμεσα στὰ χόρτα. Ἐτρεξε σὺν τρελλὸς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ἀναστέναξε μ' ἀνακούφιση ὅταν βεβαιώθηκε πὺς τὸ νε-
κρὸ ἐκεῖνο κορμὶ δὲν ἦταν τῆς κόρης του. Μολαταῦτα ὁ ἰδρὼς ἔσταζε ἀπὸ τὸ μέτω-
πό του, τόσοσ μεγάλος ἦταν ὁ τρόμος ποὺ εἶχε περάσει. Κι' ἡ ἐκπληξή του ἦταν με-
γάλη ὅταν εἶδε πὺς ὁ νεκρὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη του, τὸν Σάμου.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι μυ-
στήρια, ἔκανε κουνώντας τὸ κεφάλι του.

Κι' ἀφοῦ σφούγγισε τὸ μέ-
τωπό του, ἔτοιμαζόταν νὰ
γυρίσῃ πίσω στὸ ξενοδοχεῖο,

ὅταν ἀπὸ ἓνα κοντινὸ δέντρο, εἶδε
νὰ κατεβαίνει μ' εὐκινῆσία γάτας, ἔ-
νας Ἰνδὸς μὲ τὴν ἐνδυμασίαν τῶν ἱ-
θαγενῶν.

— Σαχίμπ, Σαχίμπ! θέλω νὰ σοῦ
μιλήσω. Σαχίμπ, περίμενε μιὰ στιγ-
μή, ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ ἄνθρωπος, κά-
νοντάς του νόημα νὰ σταθῇ.

Ὁ κ. Οὐῆλσον στάθηκε περιμέ-
νοντας

— Εἰμαι ὁ Κεσάμπ, εἶπε ὁ Ἰν-

δὸς ὅταν ἔφθασε κοντά του. Ὁρκί-
σθηκα νὰ σώσω τὴν κόρη σου. Ἄν
περνάει ἀπὸ τὸ χέρι μου, θὰ τὴν σώσω.

— Ἐρεῖς ποὺ βρίσκεται;

— Ὅχι.

— Λοιπὸν; Πὺς θὰ κάνης;

— Δὲν ξέρω ἀκόμη ποὺ τὴν ἔχουν
πάει. Ἀλλὰ ξέρω τὸ ὄνομα τοῦ ἄρ-
παγα καὶ ξέρω τὴν διεύθυνση ποὺ
ἀκολούθησε.

— Λέγε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, λέγε
γρήγορα.

Νὰ ζητήσῃ κανεὶς ἀπὸ ἓνα Ἰνδὸ
νὰ μιλήσῃ γρήγορα, εἶναι πρᾶγμα
ὀλότελα μάταιο. Γιατὶ εἶναι ἄνθρω-
ποι φυσικὰ ἀργομίλητοι καὶ
μετρημένοι στὰ λόγια τους. Ὁ Κεσάμπ κοίταξε ἤρεμα
τὸν συνομιλητὴ του καὶ εἶ-
πε, δῖχως νὰ βιάζεται.

— Φάνηκες πολὺ καλὸς
μαζί μου, Σαχίμπ. Μοῦ ἔ-
δωσες τέσσερα χρυσὰ νομί-
σματα γιὰ τὸ φίδι ποὺ τσά-
κωσα. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξε-
χάσω ποτέ μου.

— Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου;
ρώτησε μ' ἀγωνία ὁ κύριος Οὐῆλσον.

— Τὴν ἔκλεψε ὁ Γιουγ-
κάλ, εἶπε ὁ Κεσάμπ, χαμη-
λώνοντας τὴν φωνή του.

— Ποῖς εἶναι αὐτὸς ὁ
Γιουγκάλ;

— Ἐνας πολεμιστὴς Σίχ.
— Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν;

— Δὲν ξέρω. Τὸν εἶδα
στὴν Βομβάη μὲ τὸν Σάμου,
τὸν ὑπηρέτη του, αὐτὸν ποὺ
σκότωσε ἡ κόμπρα.

— Ὁ Σάμου ἦταν ὑπηρε-
τὴς τοῦ Γιουγκάλ;

— Ναί, Σαχίμπ.

— Καὶ ὁ ἀφέντης του ἔ-
κλεψε τὴν Μαίρη;

— Μαίρη λένε τὴν κόρη
τοῦ Σαχίμπ;

— Ναί...

«Ὁ Κεσάμπ μὲ γρήγορο βῆμα ξεκί-
νῃ πρὸς τὴν διεύθυνση
τοῦ χωριουί».

— Τὴν εἶδα ξαπλωμένη ἐπάνω στὴν σέλλα τοῦ Γιουγκάλ. Ἐφυγαν κατὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ τράβηξαν πρὸς τὰ βορεϊνά. Ἡ κόρη τοῦ Σαχίμπ δὲν θὰ κουράσῃ πολλὴν ὥρα τὸ ἄλογο τοῦ πολεμιστῆ, γιατί εἶχε κι' ἄλλο ἓνα γιὰ ἐφεδρεία.

— Ὁ πολεμιστὴς αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ νῆαι ἄλλος ἀπὸ τὸν προσκυνητὴ τοῦ Μπεναρές, ψιθύρισε δ κ. Οὐῆλσον.

Ὁ Κεσάμπ ἔμεινε σιωπηλὸς γιὰ λίγα λεπτά κι' ὕστερα συνέχισε:

— Εἶπα ὅ,τι ἤξερα, ἔκανε μὲ τὴν ἡρεμὴ φωνή του. Ἐχὼ ἀκόμη νὰ πῶ στὸ Σαχίμπ ὅ,τι ὁ Σάμου πού ἐτοίμαζόταν νὰ φύγῃ μὲ τὸν ἀφέντη του, δαγκώθηκε ἀπ' τὸ φίδι τῆς στιγμῆς πού μ' ἔρπαζε ἀπ' τὸ λαιμὸ γιὰ νὰ μὲ πνίξῃ.

— Καὶ γιατί, Κεσάμπ, ἤθελε νὰ σὲ πνίξῃ;

— Γιατί δὲν ἤθελε μάρτυρες... κι' ἐγὼ μπορούσα νὰ τὰ δῶ ὅλα. Ἡ κόμ-πρα μου ἔσωσε τὴ ζωή. Ὁ Σάμου εἶναι νεκρὸς, δὲν μπορεῖ πιά νὰ μᾶς βλάψῃ, ὁ ἀφέντης του ἔμως βρίσκεται μακριά.

— Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε στιγμή καὶρό, θὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία. Ἡ ἀστυνομία δὲν θὰ τὸν πιάσῃ τὸν Γιουγκάλ.

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

— Ὁ πολεμιστὴς θὰ λάβῃ τὰ μέτρα του. Ὅσο μακριὰ δρόμο κι' ἂν ἔχῃ νὰ κάνῃ, δὲν θὰ ταξιδέψῃ παρὰ μονάχα μὲ τ' ἄλογα.

— Θὰ περάσῃ ἀπὸ πόλεις καὶ χωριά κι' ἐκεῖ θὰ ἔχουν δοθεῖ τὰ χαρτακιερικά του.

— Δὲν θὰ περάσῃ ἀπὸ πόλεις, κι' ἂν ἀνγκασθῇ νὰ τὸ κάνῃ, θὰ φροντίσῃ νὰ μασκαρευθῇ. Ὅσο γιὰ τὴν κόρη τοῦ Σαχίμπ, αὐτὴ θὰ τὴ ντύσῃ Ἰνδὴ καὶ κανεῖς δὲ θὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

— ὦ, Θεέ μου! ἀναστέναξε ὁ κ. Οὐῆλσον, φθάνει μονάχ' νὰ μὴν τὴ σκοτώσῃ.

— Δὲ θὰ τὴ σκοτώσῃ, εἶπε μ' ἀπάθειν ὁ Κεσάμπ.

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

— Ἄν ὁ Γιουγκάλ ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὴν κόρη τοῦ Σαχίμπ, θὰ ἔδωζε τὸν Σάμου νὰ τὸ κάνῃ. Ἐνας πολεμιστὴς Σιχ δὲν σκοτώνει παιδιὰ. Ἐπειτα, τὰ λόγια πού εἶχε μαζί του

ἔδειχναν πὼς εἶχε σκοπὸ νὰ πάῃ μακριά, πολὺ μακριά.

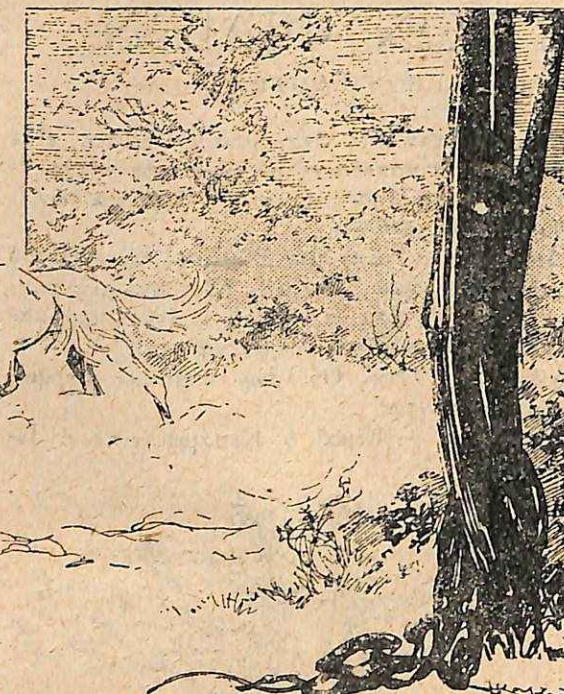
— Πρὸς ποῖο μέρος;

— Ἄν ὁ Σαχίμπ ἤθελε νὰ μοῦ πῇ ὅ,τι ξέρει, ἴσως τὰ κατάφερνα νὰ τὸ μαντεύσω.

— Πὼς; Τί ξέρω ἐγὼ; Μὰ δὲν ξέρω τίποτε!

— Κι' ὅμως ἐγὼ ἄκουσα τὸν Σαχίμπ νὰ λέῃ πρὶν: «Ὁ πολεμιστὴς αὐτὸς εἶναι δίχως ἄλλο ὁ προσκυνητὴς τοῦ Μπεναρές».

— Ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ εἶπα. Εἶχα με κατεβεῖ στὸν Γάγγη, καὶ ἡ Μαίρη ἔβαλε τὰ γέλια ὅταν εἶδε τοὺς προσκυνητὲς νὰ πλένονται στὸ ποτάμι. Ὁχι, πὼς εἶχε σκοπὸ νὰ τοὺς κοροϊ-

«Τὴν εἶδα ξαπλωμένη ἐπάνω στὴ σέλλα τοῦ Γιουγκάλ...» (Σελ. 86, στ. α').

δέψῃ ἀλλὰ δὲν ἦταν παρὰ ἓνα παιδί! Ἐνας πολεμιστὴς ὅμως τὴν εἶδε καὶ τῆς ἔρριξε μιὰ ἄγρια ματιά· πιστεύω πὼς ἦταν ὁ Γιουγκάλ, αὐτὸς πού εἶπε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μασκαρεύτηκε γιὰ νὰ μᾶς παρακολουθήσῃ· αὐτὸς ἦταν πού φοροῦσε τὰ ἄσπρα, αὐτὸς πού φοροῦσε ὕστερα τὸ θαλασσὶ σαρίκι.

— Τώρα ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω πού θέλει νὰ πάῃ τὴν Μαίρη ὁ πολεμιστὴς.

— Γρήγορα, μίλα, πού;

— Ὁ Σαχίμπ νὰ μάρχησῃ νὰ σκεφθῇ μιὰ στιγμὴ· χρειάζεται προσοχή, μεγάλη προσοχή! Ἀλλιῶς ὁ Γιουγκάλ θὰ βάλῃ ὑποψίες καὶ ὅλα θὰ πᾶνε χαμένα.

— Μὰ ἡ κόρη μου;

— Ὅχι σοῦ τὴν βρῶ, Σαχίμπ, θὰ σοῦ τὴν πᾶει;

— Ἐλα μαζί μου στὸ ξενοδοχεῖο, εἶπε ὁ κ. Οὐῆλσον. Ἡ γυναίκα μου βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀπελπισία καὶ τὰ λόγια σου θὰ τὴν ἡσυχάσουν.

Ὁ Κεσάμπ ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σκεπτικὸς.

— Δὲν μπορῶ, εἶπε στὸ τέλος.

— Γιατί;

— Γιατί δὲν θέλω νὰ μὲ δῇ ὁ Κάλ-κάρ.

— Ποῖος εἶν' αὐτός;

— Ὁ ξενοδόχος. Δὲν τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη.

— Ἄ, ἔκανε ὁ κ. Οὐῆλσον, πού παρὰ τὴν ἀνυπομονησία του ἄρχισε νὰ θαυμάζῃ τὴ φρόνησιν τοῦ Ἰνδοῦ. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχεις δίκιο, θὰ

πάω νὰ τὴν φέρω καὶ θὰ μιλήσουμε ἐδῶ. Καλύτερα νὰ μὴ μᾶς δῇ κανεῖς.

Ὁ Κεσάμπ ἔδειξε ἓνα σῦδεντρο λιγάκι παρακάτω.

— Ἐκεῖ θὰ σᾶς περιμένω, εἶπε.

Ὁ κ. Οὐῆλσον ἔτρεξε πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο καὶ σὲ λίγο ξαναβγήκε, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν γυναίκα του, πού τὰ μάτια τῆς ἦταν κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμμα.

Στὸ δρόμο τῆς ἐπανελάβε λέξη πρὸς λέξη τὴ συνομιλία του μὲ τὸν Κεσάμπ. Καθὼς τῆς μιλοῦσε, τὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Οὐῆλσον σιγὰ σιγὰ γαλήνευε. Ὑστερα ἀπὸ τὴν φρικτὴ ἀγωνία πού εἶχε περάσει, καὶ τὸ ἀμυδρότερο ἔχνος ἐλπίδας τῆς ἔδινε καινούργιο θάρρος. Κι' ὅταν ἐφθασε στὸ σῦ-

δεντρο κι' ἀντίκρουσε τὸν Κεσάμπ, ἔρριξε σὸν ταπεινὸ μάγο τῶν φιδιῶν μιὰ ματιά τόσο γεμάτη εὐγνωμοσύνη πού παρὰ τὴν συνηθισμένη του ἀπάθεια, ὁ Ἰνδὸς ἔνοιωσε τὸν ἑαυτοῦ του βαθεῖα συγκινημένο.

— Πές μου τώρα τί πρέπει νὰ κάνουμε; Ποῦ νὰ πᾶμε. Μὲ τί τρόπο νομίζεις ὅ,τι θὰ ξαναβροῦμε τὴ Μαίρη; ρώτησε ὁ κύριος Οὐῆλσον.

Μπρὸς σὲ τόσα λόγια ὁ Ἰνδὸς τὰ ἔχασε. Ἀπάντησε λοιπὸν ζυγίζοντας τὰ λόγια του ἑνα-ἓνα:

— Ὅχι σᾶς πῶ τὴν ιδέα μου... κι' ὕστερα ὁ Σαχίμπ θ' ἀποφασίσῃ τί πρέπει νὰ κάνῃ. Ἐρῶ τώρα τί κρύβει ὁ Γιουγκάλ μέσ' στὴν καρδιά του καὶ γιατί ἔκλεψε τὸ κοριτσάκι. Θὰ

μπορούσα μάλιστα νὰ πῶ, δίχως νὰ γελαστῶ, πού ἔχει σκοπὸ νὰ τὸ πάῃ.

— Ποῦ τὴν πᾶει;

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

Κι' ὅμως ὁ Πετράκης εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος. Εἶχε ὑπερασπισθεῖ γενναῖα τὴ Λούση αὐτός, ὁ μικρότερος, ἐνῶ ὁ Τοτός, ὁ μεγάλος, ὁ καυχησιάρης, ἔδειξε δειλία μπροστὰ στὸν κίνδυνο κι' ἄφησε τὴ Λούση ἀνυπεράσπιστη. Τώρα ἡ Λούση θὰ ξέρῃ τί ἀξίζει ὁ ἓνας καὶ τί ἀξίζει ὁ ἄλλος...

Ἡ ἡμέρα τελείωσε μελαγχολικά, γιατί ἡ οἰκογένεια ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ στὴν πόλι κι' ὁ Πετράκης νὰ μέινῃ στὴν ἐξοχή. Τοῦ ἔδωσαν χίλιες παραγγελίες καὶ συμβουλές, καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ ὑποσχεθῇ πὼς θὰ εἶναι φρόνιμος καὶ προπάντων πὼς δὲν θὰ εἶναι λιχουδὴς. Ἡ μητέρα του τὸν φίλησε, καθὼς κι' ἡ Παυλίνα, μὰ ὁ πατέρας του τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι σὰ νᾶταν κανένας μεγάλος. Κι' αὐτὸ ἀκόμα εὐχαρίστησε πολὺ τὸν Πετράκη.

Οἱ δυὸ ἀκόλουθες ἡμέρες πέρασαν καλά. Ὁ Πετράκης δὲν ἀπομακρυνόταν καθόλου ἀπὸ τὸν παππού του καὶ παρακολουθοῦσε ὅλες του τὶς ἐργασίες. Ἐβλεπε πὼς ἄρμεγαν τὶς ἀγελάδες καὶ τὶς γίδες, πὼς πότιζαν τὸ λαχανόκηπο, πὼς τάγιζαν τὰ πουλιὰ καὶ πὼς μάζευαν ταῦτ' ἀπ' τὸ κοττέτσι. Ὅλ' αὐτὰ τοῦ ἄρεσαν πολὺ κι' ἔλεγε μέσα του πὼς ἡ ζωὴ στὴν ἐξοχὴ εἶναι ὡραία.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ παππὸς θὰ πῇ γαίνε στὸ ψάρεμα κι' ὑποσχέθηκε νὰ τὸν Πετράκη νὰ τὸν πάρῃ μαζί του. Τί χαρά.

Ξεκίνησαν οἱ δυὸ τοὺς πολὺ πρῶτ' γιὰ τὴ λίμνη πού ἦταν ἐκεῖ κοντὰ κι' ἔλεγαν πὼς εἶχε πολλὰ ψάρια. Ὁ Πετράκης, πού ἐνδιαφέρθηκε πολὺ μὲ τὶς ἐτοιμασίες, δὲν ἔπαυε νὰ ρωτᾷ:

— Παππού, αὐτὰ τὰ σκουληκάκια πού καρφώνεις στὰγκίστρι, εἶναι τὸ δόλωμα;—Ναί, παιδί μου.—Καὶ καθὼς πᾶνε νὰ τὰ φᾶνε, τὰ ψάρια πιάνονται;—Ναί, παιδί μου. Τὸ ψάρι, μαζί μὲ τὸ σκουληκάκι, καταπίνει καὶ τὰγκίστρι πού καρφώνεται στὸ λαιμὸ του, κι' ὁ ψαράς δὲν ἔχει πιά παρὰ νὰ τὸ τραβήξῃ ἁπάνω.—Τὸ ψάρι λοιπὸν εἶναι λαίμαργο;—Ναί, καὶ τὴ λαιμαργία αὐτὴ τὴν πληρώνει μὲ τὴ ζωὴ του.—Τὸ κακόμοιρο!—Ἐλα, φτάνουν τώρα τὰ λόγια. Πάρε τὰγκίστρι σου, κάθησε σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη πέτρα καὶ περίμενε νὰ τοιμπήσῃ. Μόνο ἡσυχία μὴ τρομάξουν τὰ ψάρια.

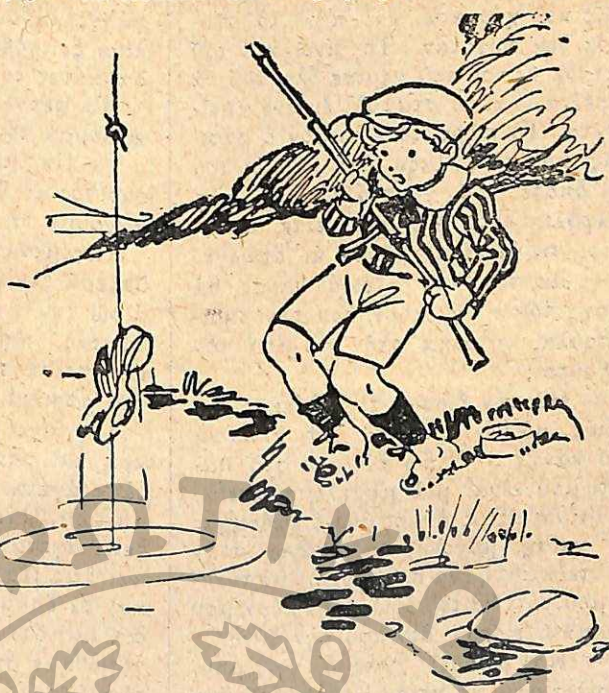
Ὁ Πετράκης σοβαρεύεται. Δολώνει τὸ ἀγκίστρι του καὶ σίχνει τὴν πετονιά του ὅσο μακρύτερα μπορεῖ. —Τί μακριὰ πού εἶναι, λέει σιγὰ, καὶ τί ὀχληρὸ νὰ κάθεται κανένας ἀκίνητος! Παππού, εἶσαι βέβαιος πὼς ἔχει ἐδῶ;—Σοῦ! μὴ μιλάς!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ παππὸς τραβᾷ τὸ ἀγκίστρι του μ' ἓνα μεγάλο ψάρι πού σπασταρά. Ὁ Πετράκης ὀρμᾷ γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ ἀπὸ κοντά. Ὁ παππὸς τὸ ξεκαρφώνει ἀπὸ τὰγκίστρι καὶ τὸ πετᾷ πᾶνω στὰ χόρτα. Ὁ Πετράκης λυπάται τὸ ψάρι πού ἔγινε θῦμα τῆς λαιμαργίας του.

«Ἄν πιάσω ἐγὼ κανένα, συλλογίζεται, θὰ τὸ ρίξω πάλι στὸ νερό.» Καὶ ξανακάθεται στὴ θέσιν του.

Σὲ λίγο, αἰσθάνεται τὸ ἀγκίστρι του βαρὺ.

— Παππού! παππού! φωνάζει. Ἐπιάσα κι' ἐγὼ ψάρι. Καὶ θάναί μεγάλο!

— Στὸ Χαϊντεραμπάτ.

— Καὶ γιατί;

— Γιατί ἐκεῖ βρίσκεται ὁ μεγάλος ναός.

— Δὲν καταλαβαίνω.

— Δὲν ξέρει ὁ Σαχίμπ πὼς ὁ Μπουλντοῦ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Βραχμῶν κατοικεῖ σ' αὐτὸν τὸν ναό.

— Ἐ, κι' ἔπειτα;

— Αὐτὸν θὰ πάῃ νὰ συμβουλευθῇ ὁ Γιουγκάλ γιὰ νὰ τοῦ πῇ τί νὰ κάνῃ.

— Καὶ τί θὰ τὸν διατάξῃ αὐτός;

— Ὅ,τι τὸν φωτίσῃ ὁ Θεός.

— Θὰ εἰδοποιήσῃ ἁμέσως τηλεγραφικῶς τὶς ἀρχὲς τοῦ Χαϊντεραμπάτ.

— Ὁ Σαχίμπ θὰ κάνῃ ἄσχημα.

— Γιατί;

— Γιατί ὁ Γιουγκάλ θὰ εἶναι προεἰδοποιημένος.

— Ποῖος θὰ τὸν εἰδοποιήσῃ;

— Οἱ φίλοι του πού δίχως ἄλλο θὰ ξέρουν πού βρίσκεται.

— Ἀδύνατον!

— Ὁ Γιουγκάλ ἔχει πολλοὺς φίλους. Ἄν ἔβριζε καὶ τὴν παραμικρὴ ὑποψία, θὰ ἦταν ἀδύνατο πιά νὰ τὸν παρακολουθήσῃ κανεῖς. Ὁλοι οἱ ντόπιοι θὰ εἶναι μὲ τὸ μέρος του. Θ' ἀφήσῃ τὸ δρόμο πού ἔχει πάρει τώρα καὶ θὰ πάῃ σὲ κανέναν ἄλλο ναὸ κι' ἐμεῖς θὰ ἔχουμε χάσει τὰ ἔχνη του.

— Δοιπόν; ἔκανε ξέφυχα ἡ κυρία Οὐῆλσον. Ἡ κόρη μου εἶναι χαμένη;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Κεσάμπ. Ἐάν μ' ἀφήσουν νὰ κάνω ὅ,τι νομίζω ἐγὼ σωστό, τότε θὰ τὴ σώσω.

— Τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς;

— Μὲ τὰ χρήματα πού μοῦδωσε ὁ Σαχίμπ θ' ἀγοράσω ἓνα ἄλογο καὶ μιὰ σούστα, καὶ θὰ πάρω τὸν ἴδιο δρόμο πού ἔχει πάρει κι' ὁ Γιουγκάλ. Στὸ δρόμο θὰ δίνω παραστάσεις μὲ τὰ φίδια μου κι' ἔτσι κανέναν δὲν θὰ μὲ ὑποψιάσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΒΑΜΜΕΝΟΣ

«Ἀπὸ δράσεως ἐπινοήσεται ἀνὴρ...» (Σειράχ, 18' 30)

Στὴ Σπάρτη στείλανε μιὰ φορὰ ἓνα Χιώτη, γέροντα μὲν, μὰ φαντασμένον τόσο, πού ντρεπόταν γιὰ τὰ γηρατειά του καὶ προσπαθοῦσε τὰ μαλλιά του νὰ βάφῃ. Στοιὺς πέντε ἐφόρους σὰν παρουσιάσθῃ κι' εἶπε τὰ λόγια τὰ παραγγελμένα, βγαίνει ὁ Ἀρχίδαμος μπροστὰ καὶ λέει: «Σὰν τί μπορεῖ πραγματικὸ ν' ἀκούσῃς ἀπὸ ἀνθρώπους τέτοιους πού τὸ ψέμμα δὲν τὸχουν μόνο στὴν ψυχὴ τους μέσα, παρὰ κι' ἀπάνω ἀκόμη στὸ κεφάλι;» Κι' ὅλα τὰ λόγια ἀψήφησε τοῦ Χιώτη, βγάδοντας κρίση ἀπ' τὰ ὅσα ἐθεώρει.

(Παράφραση)

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

— Μπράβο! τραβήξέ το άπάνω!..

‘Ο Πετρόκης τραβά και βγάζει έξω τὰγκίστρι του μ’ ένα... παλιοπάπουσο που στίζει απ’ όλες του τις τρύπες! Ψάρι που τόπιασε κι’ αυτός! Χά, χά, χά!..

‘Ο παππούς γελά με την καρδιά του. ‘Ο Πετρόκης κάνει πώς φουρκίζεται.

— Δεν είχα τύχη εγώ, μουρμουρίζει.

‘Από μέσα του όμως είναι ευχαριστημένος. Καλύτερα που έπιασε εν’ αναισθητο παλοπάπουσο παρά ένα ψάρι ζωντανό που θα μάτωνε και θα σπαρταρούσε...

Δεν κάνει για ψαράς ο Πετρόκης. Είναι πολύ ευαίσθητος. Και σε λίγο παρατά τὰγκίστρια και ξαπλώνεται στα χόρτα.

(‘Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΑΒΟΥΡΑΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

Δίνει και στο στρατό του κι’ έφαγε δλος και χόρτασε, και πάλι το σταφύλι δεν σωνόταν. Τό δίνει και το πατάνε κρασί που γέμισε όλα του τα βαρέλια, και το σταφύλι έμεινε άπειρα χαμένο. Τό πήρε τότε λοιπόν ο βασιλιάς και τό φύλαξε στο κεμέρι του και όποτε το γουστάρει να φάη σταφύλι, είτε χειμώνα, είτε καλοκαίρι, πήγαινε κι’ έκοβε κι’ έτρωγε.

— Λοιπόν, το λέει ο ψαράς, θα δώσης τώρα την κόρη σου την βασιλοπούλα, γυναίκα στον γιό μου τον κάβουρα;

— Θα την δώσω, το λέει, ο βασιλιάς, μά θέλω πρώτα κάτι άλλο να μου κάνης: — Έδω άντίκρι στο παλάτι μου είναι μια μεγάλη πλατεία. “Αν είναι άξιός ο γιός σου ο κάβουρας να χτίση μονονυχτίς επάνω στην πλατεία αυτή ένα παλάτι ίδιο με τό δικό μου, τότε θα το δώσω την κόρη μου γυναίκα. είδεμύ δεν το γίνω.

— Και μπορεί ποτέ ο γιός μου, βασιλιά μου, να χτίση μονονυχτίς ένα τόσο μεγάλο παλάτι.

— Αν μπορεί, αν δεν μπορεί τί να το κάνω;

Πάει ο καϊμένος ο ψαράς στο γιό του καταπικραμμένος.

— Τουτό και τουτό, το λέει, μου είπε ο βασιλιάς. Να χτίσης μονονυχτίς ένα παλάτι όμοιο με τό δικό του, επάνω στην πλατεία που βρίσκεται άντίκρι στο παλάτι του.

— Και γι’ αυτό στενοχωριέσαι, πατέρα μου; Πήγαινε κάτω στο γιαλό και φώναξε: «Κάβουρα, μεγάλε κάβουρα! Μου είπε ο άδερφός σου ο κάβουρας να μου δώσης τὰ τέσσερα καρύδια». Κι’ άμα στά δώση πάρε τα και φέρτα σε μένα και μη σε νοιάζη άλλο.

Κατεβαίνει ο ψαράς κάτω στο γιαλό και βάζει μιάν φωνή:

— Κάβουρα, μεγάλε κάβουρα!

Φανερώνεται εκείνος ο κάβουρας ο μεγάλος.

— Τί όρίζεις; το λέει.

— Μου είπε ο άδερφός σου ο κάβουρας να μου δώσης τὰ τέσσερα καρύδια.

Κάνει μπλούμ! μιάν βουτιά ο μεγάλος κάβουρας στη θάλασσα και σε λίγο ξεπροβάλλει και κρατούσε στις δαγκάνες του τὰ τέσσερα καρύδια.

Τά πέρνει ο γέρος και τὰ πάει στον κάβουρα τον γιό του.

— Περίμενε να νυχτώση, το λέει εκείνος κι’ ύστερα βγαίνουμε μαζί και κάνουμε τή δουλειά.

Περίμεναν λοιπόν και νύχτωσε κι’ ύστερα ξεκίνησαν, μπροστά ο ψαράς, πίσω του ο κάβουρας στραβοπερπατώντας, και πήγαν στην πλατεία που βρισκόταν άντίκρι στο παλάτι το βασιλιά.

Πηγαίνει ο κάβουρας στην μιάν άκρη και σπάζει τό καρύδι, κι’ εϋθύς ξεπετάγεται τό πρώτο άγκωνάρι το σπιτιού. Πάει στην άλλη, σπάζει, και ξεπετάγεται τό δεύτερο. Πήγε τέλος και στις τέσσερες άκρες της πλατείας και τὰ έσπασε και τὰ τέσσερα καρύδια και έσπασε τό τέταρτο, φανερώθηκε στη στιγμή ολόσθητο ένα τέτοιο παλάτι, που θάμπωναν τὰ μάτια σου να τό βλέπης. Και στην πόρτα του στεκόταν ένας άράπης στα δόλχρυσά ντυμένος και καθόταν και τό φύλαγε.

Πάει ο κάβουρας κοντά του και το λέει:

— “Όποιος έρθη και θελήση να ιδη τό παλάτι, να μην τον άφήσης να μπη μέσα. Μονάχα τον βασιλιά να αφήσης να μπη. Κι’ αν έρθη και ή βασιλοπούλα να την άφήσης κι’ εκείνην να μπη, έλεύθερα.

“Έφυγαν ο ψαράς με τον κάβουρα, πήγαν σπίτι τους, κοιμήθηκαν. Ήυπνάει τό άλλο πρωτό ο βασιλιάς, βγαίνει στο παράθυρό του, και τί να ιδη; Ένα παλάτι δέκα φορές καλύτερο από τό δικό του να είναι στημένο στην πλατεία και να λαμποκοπάη, που θάμπωνε τὰ μάτια.

Φωνάζει επάνω τους φρουρούς του και τους λέει:

— Μωρέ, μην είδατε ποτέ χτίστη-κε τουτό τό παλάτι και ποιός τόχτισε;

— “Όχι, βασιλιά μου, το λέει εκείνος. Κι’ έμεις σήμερα τό πρώτο τό πρωτόϊδαμε και τρίβαμε τὰ μάτια μας.

Κατεβαίνει ο βασιλιάς, πάει στο καινούργιο παλάτι, βλέπει στην πόρτα τον άράπη. Το κάλει τεμενά ο άράπης, το άνοίγει διάπλατη την πόρτα.

— “Όρίστε, βασιλιά μου, το λέει.

Μπαίνει ο βασιλιάς μέσα και τί να ιδη, που θάμπωσαν τὰ μάτια του; Τί σοφάδες χρυσοντυμένους, τί τραπέζια σιντεφένια, τί πολυέλαιους κρυσταλλένιους.

— Τέτοιο παλάτι ούτε όνειρεμένο δεν τό είχα, λέει μέσα του.

Πάει στον άράπη και τον ρωτάει:

— Τίνος είναι τουτό τό παλάτι;

— Το άφέντη μου το κάβουρα, λέει εκείνος.

Σάστισε πιά ο βασιλιάς.

— Τουτός κάνει σπουδαία πράγματα, συλλογίστηκε.

Μά έλα πάλι που δεν το έκανε καρδιά να δώση την κόρη του στον κάβουρα;

Γυρίζει πίσω στο παλάτι του, έρχεται σε λίγο κι’ ο ψαράς.

— Λοιπόν, βασιλιά μου; το λέει. Αυτό που γύρεψες τό κάναμε. Τώρα να μάς πής ποτέ θα γίνη ο γάμος.

— “Ο γάμος θα γίνη την Κυριακή, το λέει ο βασιλιάς. Μά θέλω την ώρα που θα βγη ή νύφη από την εκκλησία να έρθη ένα ολόχρυσό άμάξι για να την πάρη και από την ώρα που θα μπη στὰμάξι, ως την ώρα που θα φτάση στο παλάτι, να ξεπετάγονται από την γη διαμαντόπετρες και να τσιάνε πάνω από τό κεφάλι της νύφης.

— “Αμ’ αυτό πιά που ζητάς, βασιλιά μου, δεν γίνεται ολότελα, το λέει ο χωριάτης. Πάει καλά τόλόχρυσό άμάξι, άμ’ οι διαμαντόπετρες;

— “Όποιος μπόρεσε κι’ έκανε τό παλάτι, θα κάνη κι’ αυτό που ζητάω τώρα, το λέει ο βασιλιάς.

Γυρίζει πίσω ο γέρος σπίτι του με σκυφτό τό κεφάλι.

— Πάρτο άπόφαση, παιδί μου, λέει το κάβουρα, πώς την βασιλοπούλα δεν στην δίνει ο βασιλιάς. Αυτό κι’ αυτό μου γύρεψε.

— Και γι’ αυτό πικραίνεσαι, πατέρα μου; το λέει ο κάβουρας. Κατέβα κάτω στο γιαλό και φώναξε τον άδελφό μου τον κάβουρα και πές του να σο δώση την πράσινη βεργούλα. Κι’ όταν στην δώση φέρε μου την έμένα και μην σε νοιάζει άλλο. Και να περάσης κι’ απ’ τον βασιλιά να το πής να έχη έτοιμο τον γάμο για την Κυριακή.

Κατεβαίνει ο ψαράς στο γιαλό, φωνάζει:

— Κάβουρα! Μεγάλε κάβουρα!

Στη στιγμή φανερώνεται ο μεγάλος κάβουρας.

— Τί όρίζεις; το λέει.

— Μου είπε ο άδελφός σου ο κάβουρας να μου δώσης την πράσινη βεργούλα.

Δίνει μιάν βουτιά στην θάλασσα ο μεγάλος κάβουρας και την άλλη στιγμή βγαίνει και κρατούσε στις δαγκάνες του την πράσινη βεργούλα. Την παίρνει ο ψαράς και την πάει στον γιό του.

Περνάει κι’ απ’ τον βασιλιά και το λέει να τὰ έχη όλα έτοιμα για να γίνη ο γάμος την Κυριακή.

“Έφτασε ή Κυριακή, στολιστηκε τό παλάτι, στολιστηκε κι’ ή νύφη που έγινε “Αχμψε, ήλιε μου, ή να λίμψω!

“Έρχεται καμμιά φορά κι’ ο γαμπρός κουβαλητός μέσα σ’ ένα άσημένιο δίσκο, παίρνει την νύφη με πομπή και με παράτα, πάνε στην εκκλησία, γίνεται ή στέψη. Κλαίγανε πιά ο κόσμος να βλέπουν εκείνη την πεντάμορφη βασιλοπούλα, νύφη στο πλευρό το κάβουρα. Σαν τέλειωσε τό στεφάνωμα και βγήκε τό ζευγάρι από την εκκλησία, δίνει μιάν βιτσιάν ο κάβουρας με την πράσινη βεργούλα που κρατούσε στις δαγκάνες του,

και στη στιγμή παρουσιάζεται μιάν ολόχρυση καρδότα με έξη κάτασπρα άλογα. Δίνει άλλη μιάν βόλτα με την βεργούλα πάνω απ’ τό κεφάλι του και στη στιγμή άρχισαν να ξεπετάγονται από ένα γύρω διαμαντόπετρες και να τσιάνε πάνω από τό κεφάλι της νύφης.

Σάστισε ο κόσμος σάν είδε αυτό τό θαύμα.

“Ασε πιά τό καμάρι το βασιλιά! Πήγανε στο παλάτι, κάθησαν στο τραπέζι, ήπιαν, έφαγαν, χόρεψαν. Κατά τὰ μεσάνυχτα πήγαν ο γαμπρός κι’ ή νύφη στο δικό τους τό παλάτι, τό καινούργιο. Ούτε να γυρίση καθόλου ή νύφη να ιδη τὰ χρυσάφια και τὰ διαμάντια που λαμποκοπούσαν γύρω της, μόνο να καθήση σε μιάν πολυθρόνα και να αρχίση να κλαίη που να ραγίζεται ή καρδιά το άνθρώπου.

“Ο καλός σου ο κάβουρας — πώς τον έχεις; — τάν την είδε έτσι, πήγε κοντά της και πολέμησε να νηβή να κάτση στα γόνατά της. Το δίνει ένα σπρώχτο ή βασιλοπούλα και τον πετάει κάτω. Και στη στιγμή, σπάει τό καδούκι το κάβουρα και βγαίνει από μέσα ένας ώραιος νέος, ένα βασιλόπουλο πεντάμορφο που έλαμπε σάν τον ήλιο. Πήγε ή βασιλοπούλα να βάλη την φωνή.

— Σούτ! της λέει εκείνος, σουτ και μη λές τίποτε σε κανένα! “Εγώ είμαι βασιλόπουλο και μένα και τὰ δυό μου άδελφια μάς έχει μαγέψει μιάν μάγισσα να γίνουμε καθούρια, και τότε να ξαναγίνουμε άνθρωποι όταν βρεθεί μιάν όμορφη κοπέλλα να μάς παντρευτή. “Αν όμως τύχει και φανερώσης τώρα σε κανένα, πώς δεν είμαι κάβουρας αλλά άνθρωπος, τότε θα με χάσης και θα λυώσης τρία ζευγάρια σιδερένια παπούτσια ώσπου να με ξαναβρης.

“Αρχίστηκε πιά ή βασιλοπούλα πώς κάλλιο να την σκοτώσουν παρά να μαρτυρήση τίποτε και έτσι ήσύχασε ο κάβουρας.

Τό άλλο πρωτό έρχεται ή βασίλισσα στο παλάτι να ιδη τί κάνη ή κόρη της.

— “Αχ, παιδάκι μου, της λέει, κλαίω και δέρομαι και δεν τό παρηγορώ που σε χαράμισε ο πατέρας σου και σοδωσε άντρα σου τον παλιοκάβουρα, ενώ σε γύρευν τόσα και τόσα βασιλόπουλα.

“Η βασιλοπούλα απ’ την χαρά της δεν μπόρεσε να κρατήση τό μυστικό.

— Τί λές, μητέρα μου, της λέει. “Ο άντρας μου δεν είναι κάβουρας αλλά ένας ώραιος νέος, που μπροστά του δεν μπορεί να σταθη κανένα βασιλόπουλο.

Χάρηκε πιά ή μάνα της σάν άκουσε ένα τέτοιο πράγμα. Κάθησε κάμποση ώρα μαζί της, κουδέντιασαν, και στο τέλος σηκώθηκε κι’ έφυγε. Σαν έφυγε ή βασίλισσα, σηκώνεται ή βασιλοπούλα, πάει να βρη τον άντρα της. Κοιτάει απ’ έδω, ψάχνει απ’ εκεί, τίποτε! Ούτε βασιλόπουλο, ούτε κάβουρας!

— “Αχ, λέει, καλή μου τύπε να μην τό φανερώσω τό μυστικό γιατί θα τον χάσω. Τώρα πρέπει να περάσω όρη και βουνά και να χαλάσω τρία ζευγάρια παπούτσια για να τον βρω!

Ξεκινάει και πάει κλαίγοντας στον πατέρα της.

— Πατέρα μου, το λέει, έχασα τον άντρα μου από την κακοκεφαλιά μου. Δώσε μου λοιπόν τρία ζευγάρια σιδερένια παπούτσια κι’ ένα ραβδί, για να πάω να τον βρω, γιατί χωρίς αυτόν δεν μπορώ να ζήσω.

Να πολεμήσουν οι γονιό της να της αλλάξουν τὰ μυαλά:

— Μπρέ καλή μου, μπρέ κακή μου. Κι’ αν σοφυγε ο κάβουρας δεν χάθηκε ο κόσμος. Τόσα βασιλόπουλα σε γυρεύουν, πάρε ένα απ’ αυτά. Που θα πές τώρα να γυρίσης;

Τίποτε εκείνη. “Η τον κάβουρα ή θα πεθάνη!

Τί να κάνη ο πατέρας ο καϊμένος; Της έδωσε ότι το γύρευε, της έδωσε και την ευχή του και την άφησε να πάη στο καλό.

Φόρεσε ή βασιλοπούλα τό ένα ζευγάρι τὰ σιδερένια παπούτσια, έβαλε τάλλα μέσα σ’ ένα σακκούλι, πήρε και τό ραβδί της και δρόμο. Πάει, πάει, πέρασε πολιτείες, κάμπους, βουνά, πουθενά ο κάβουρας. Στον χρόνο επάνω λιώνει τό ένα ζευγάρι τὰ παπούτσια. Πιάνει, φοράει τό δεύτερο ζευγάρι, βάζει τό παλιό μέσα στο σακκούλι. Περπάτησε, περπάτησε, δεν άφησε τόπο άγύριστον, μά ο κάβουρας δεν βρισκόταν. Σαν πέρασε άλλος ένας χρόνος, έλυωσε και τό δεύτερο ζευγάρι. Τό βγάζει, φοράει τό τρίτο, φυλάει τό παλιό μέσ’ στο σακκούλι.

Περπάτησε όλη εκείνη την ήμέρα και τό βράδυ νυχτώθηκε επάνω στο βουνό, στην έρημιά. Που να πάη ή κακομοίρα να περάση την νύχτα της για να μην την φανερώση τάγριμια; Κάνει απ’ έδω, κοιτάει απ’ εκεί, βλέπει μακριά ένα φωσάκι.

— “Εκεί θα πάω, λέει.

Ξεκινάει λοιπόν, πάει, πάει, μά που να φτάση! “Ενα χρόνο ολόκληρο περπάτησε ως που να φτάση εκεί που ήταν τό φωσάκι, ως που έλυωσαν οι σιδερένιες σόλες και γίνανε σάν τσιγαρόχαρτο! Καμμιά φορά φτάνει, αποκαμωμένη πιά. “Ανοίγει την πόρτα και μπαίνει μέσα και βλέπει τρεις κοπέλλες και καθόνταν και κάθε μιάν κρατούσε στο χέρι της απ’ ένα μαντήλι και τό κεντούσε.

Μόλις τις είδε ή βασιλοπούλα πάει κοντά στην πιό μικρή της άρπάζει τό μαντήλι από τὰ χέρια και λέει:

— Αυτό είναι τ’ άντρός μου!

Τάχασε εκείνη ολότελα! Στη στιγμή άνοίγει ή πόρτα και φανερώνεται ο άντρας της ο κάβουρας με την άνθρώπινη μορφή του, και ξοπίσω του άλλα δυό ώραια βασιλόπουλα.

Πέφτει ή βασιλοπούλα στην άγκαλιά τ’ άντρός της, φιλά, χαρές.

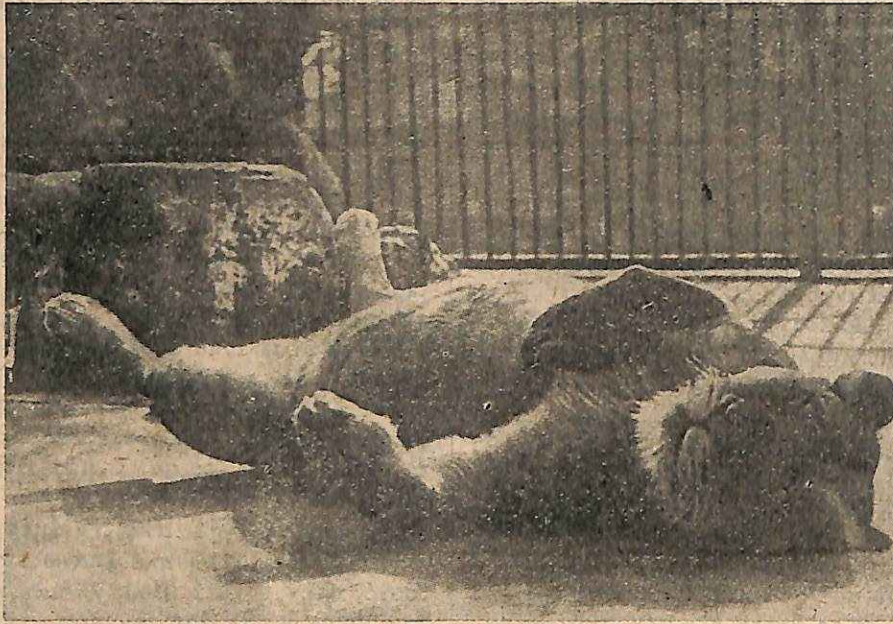
— Βλέπετε, λέει ο κάβουρας στ’ άδελφια του, για να μ’ αγαπάη, έμένα ή γυναίκα μου, ήρθε και με βρήκε και χάλασε τὰ μάγια, “Εσείς για να μην έχετε καλές γυναίκες θα κάτσετε αϋτού που είσαστε.

Πήρε λοιπόν τη γυναίκα του τη βασιλοπούλα και γύρισε πίσω στον πατέρα της και στη μάνα της, και κάθησαν στο χρυσό τους τό παλάτι, και πήραν μαζί τους τον ψαρά και την ψαροϋ, κι’ έζησαν ζωή χαρισάμενη.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(‘Από άνεκδοτη λαογραφική συλλογή.)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΖΟΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

*Ηλιοθεραπεία

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΥΔΟΧΙΕ DUPUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

‘Η κυρία Τοϋκερ όμως, δεν είχε την ίδια γνώμη. ‘Όταν είδε την ψάθα και την γαρνιτούρα της, έβαλε τις φωνές — πού άκούστηκε γαρνιτούρα από αληθινά λουλούδια!

— Και δοκίμασε να αναγκάσει την Μπέττυ να βγάλει την γαρνιτούρα του καπέλλου της. Μά ή μικρή άρνήθηκε κατηγορηματικά.

— ‘Εάν τα λουλούδια μου δεν σάς άρέσουν, είπε, δεν έχετε παρά να μην έρθετε μαζί μου. ‘Η μίς Βάν-Κούρτ δεν σάς ζήτησε σάς.

Τά λόγια αυτά έφεραν όμως άποτέλεσμα. ‘Η κυρία Τοϋκερ δεν είπε άλλη λέξη και οι δυο μαζί ξεκίνησαν για την έπαυλη των Βάν-Κούρτ.

Μόλις πέρασαν την μεγάλην έξω-πορτα των Βάν-Κούρτ και πέρασαν κάτω από την μεγάλη σκιερή δενδροστοιχία, όταν αντίκρυσαν το θαυμάσιο περιβάλλον με τα πολύχρωμα λουλούδια του που γέμιζαν τον άέρα με τις ερωδιές τους, ή Μπέττυ νόμισε ότι βρισκόταν σε όνειρο. Δεν είχε ξαναδεί ποτέ της ένα τόσο ωραίο κήπο, κι’ αυτός της φαινόταν σωστός παράδεισος. ‘Ακόμη και ή άτελευταίτη φλυαρία της κυρίας Τοϋκερ έπαψε πιά να την ενδιαφέρει. ‘Ενα μόνο πράγμα την στενοχωρούσε. ‘Από την στιγμή που είχε λάβει το γράμμα της μίς Βάν-Κούρτ και είχε άρ-

χίσει να ετοιμάζεται για να πάει να την συναντήσει, δεν έπαψε ούτε στιγμή να σκέπτεται πόσο θά ήθελε να κάνει ένα μικρό δώρο στην μίς Μάργκαρετ. ‘Οχι, κανένα δώρο που θά γόραζε με χρήματα. ‘Η μίς Μάργκαρετ ήξερε ότι δεν είχε’ μά ένα άλλο δώρο, που όσο μικρό κι’ αν ήταν, θά της φανέρωνε τα αισθήματα που ή μικρούλα όρφανή ένιωθε για αυτήν, που θά της έδειχνε πόσο μεγάλη ευχαρίστηση της είχε προξέξήσει το γράμμα της και πόσο είχε λυπηθεί που της χάλασε την ώρα της όμπρέλλας. Μά άδικα έψαξε και άνασκάλεψε τους θησαυρούς της. Δεν βρήκε τίποτε κατάλληλο για να το κάνει δώρο στην μίς Μάργκαρετ, εκτός ίσως την άγκράφα, την καλιά εκείνη και τριμμένη που είχε βρει στο δρόμο ο φίλος της ο Πέτρος και της την είχε χαρίσει. Για πολύν καιρό το αντικείμενο αυτό ήταν στα μάτια της Μπέττυ ένα κόσμημα πολύτιμο κι’ αποτελούσε τον μεγαλύτερο θησαυρό της.

Δεν το φορούσε παρά μόνον τις πολύν έπίσημες ήμέρες και μόνον όταν ήταν βεβαία πως δεν θά την έβλεπε ή κυρία της, γιατί φοβόταν μήπως της το πάρει. Τώρα όμως ήταν παρουσίαζε μπροστά της το πρόσωπο που ήθελε να το χαρίσει, έβλεπε και μόνη της ότι το δώρο της θά

ήταν πολύ πενιχρό. ‘Όπωςδήποτε έβαλε την καρφίτσα στην τσέπη της, μη έχοντας ακόμη αποφασίσει αν θά την χάριζε ή όχι.

Καθώς περπατούσε ανάμεσα στις άνθισμένες βραγίές, είχε έξαφνα μιá μοναδική έμπνευση: ‘Τίποτε δεν μπορούσε να κάνει μεγαλύτερη ευχαρίστηση στην μίς Μάργκαρετ από μερικά ωραία λουλούδια και τίποτε δεν ήταν καταλληλότερο για αυτήν την περίπτωση. Αλλά τα λουλούδια που έβλεπε, ήταν τόσο ωραία! Και χωρίς να την σταματήσει καθόλου ή σκέψη ότι συνήθως δεν κάνει κανείς δώρο σ’ ένα άνθρωπο εκείνο που του άνήκει—σκέψη, που άλλωστε ούτε της πέρασε άπ’ τον νοό,—ή Μπέττυ έτρεξε σε μιá βραγιά φυτεμένη με τουλίπες και έκοψε μιá όλόκληρη άγκαλιά.

‘Όταν ή κυρία Τοϋκερ, που είχε άλλοι την προσοχή της, είδε αυτό που έκανε ή Μπέττυ, την μάλλωσε άυστηρά και θέλησε να την αναγκάσει να πετάξει τα λουλούδια. Μά ή Μπέττυ ήταν τόσο ευχαριστημένη για το κατόρθωμά της, ώστε ούτε έδωσε καμμιá προσοχή στις παρατηρήσεις της.

‘Αφού πέρασαν το περιβάλλον, οι δυο έπισκέπτριες έφθασαν στο σπίτι. Παρ’ όλη την συνειδημένη της άυτοπεποίθηση ή Μπέττυ ένιωθε ωστόσο κάποια δειλία όταν ένας πανύψηλος όπληρέτης με έπίσημο και άκατάδεκτο ύφος προχώρησε μπροστά τους για να τις οδηγήσει. Μά όταν μπήκε στο σαλόνι, ή μίς Βάν-Κούρτ έτρεξε τόσο πρόσχαρη να την προϋπαντήσει, ώστε ξαναβρήκε άμέσως το θάρρος της.

— Σας έφερα μερικά λουλούδια, είπε με άφέλεια. Είναι από το περιβάλλον σας. Μά δεν είχα τίποτε δικό μου που μπορούσε να σάς άρέσει, και ήθελα να σάς χαρίσω κάτι πολύ όμορφο όπως είσθε σεις.

‘Η κυρία Τοϋκερ έκρινε τότε σωστό να ζητήσει συγγνώμη για την άδιακρισία που είχε κάνει ή μικρούλα μπαίνοντας στον ξένο κήπο και...

— ‘Εκανε πολύ καλά, την έκοψε ή μίς Μάργκαρετ, παίρνοντας την Μπέττυ στην άγκαλιά της και φιλώντας την θερμά. ‘Τίποτε δεν μπορούσε να μου κάνει μεγαλύτερη ευχαρίστηση από τα λουλούδια της. ‘Αδιάφορο αν τάκοψε άπ’ εδώ ή άπ’ άλλοι.

‘Η Μπέττυ είχε το χάρισμα να προσαρμόζεται άπόλυτα στις περιστάσεις. Μιλώντας στην μίς Βάν-Κούρτ είχε πάρει ένα ύφος σεμνό και σοβαρό και μεταχειριζόταν μιá γλωσσα τελείως διαφορετική από κείνη που χρησιμοποιούσε στις κουβέντες

της με την Βιργινία την μαγείρισσα, ή με τον φίλο της τον Τζάκ.

— Σ’ ευχαριστώ πολύ, καλή μου μικρούλα, είπε τρυφερά ή μίς Μάργκαρετ. Είμαι πολύ συγκινημένη που με θυμήθηκες.

Σ’ αυτό το διάστημα ή κυρία Τοϋκερ στεκόταν σ’ άναμμένα κάδουνα. ‘Η άπότομη άλλαγή των τρόπων της είχε θαμπώσει την Μπέττυ που, άλλωστε, ήταν τόσο άπορροφημένη στην σκέψη των τελευταίων μεγάλων γεγονότων, ώστε δεν της έμενε καιρός να θυμηθεί τις δυστυχίες που είχε περάσει ίσαμε τότε και ούτε να κρατήσει κάποια προς εκείνη που την είχε κάνει να χύσει τόσα δάκρυα’ μά ή μίς Βάν-Κούρτ δεν μπορούσε να ξεχάσει τόσο εύκολα τον βάνουσο τρόπο που είχε δείξει ή ξενοδόχισσα στην δυστυχισμένη όπηρετριά της την ήμέρα του καταβρέγματος. ‘Η κυρία Τοϋκερ το κατάλαβε αυτό από το ύφος που της έκοψε την όμιλία της, όταν προσπάθησε να δικαιολογηθεί για τα λουλούδια που έκοψε ή Μπέττυ. Και κρατούσε βέβαια την άξιοπρέπεια της όπως μπορούσε, αλλά όπωςδήποτε, αισθάνθηκε μεγάλη στενοχώρια όταν ή μίς Μάργκαρετ της είπε ψυχρά:

— Σας είμαι πολύ όποχρεωμένη, κυρία, που φέρατε την Μπέττυ. Δεν είναι όμως άνάγκη να την περιμένετε. Θά την στείλω έγω στο σπίτι.

‘Η κυρία Τοϋκερ προσπάθησε, να πει μερικά λόγια σχετικά με την άγάπη που αισθανόταν για την Μπέττυ, για τις ερωδιές που είχε αναλάβει άπέναντί της μιá και ήταν ό μόνος της προστάτης, και για την έπίδραση που έπρεπε να δείχνει. Μά ή μίς Βάν-Κούρτ έμενε σιωπηλή, σαν να έδειχνε φανερά ότι την περίμενε να φύγει, κι’ έτσι ή κυρία Τοϋκερ αναγκάστηκε να την άποχαιρετήσει και να γυρίσει στο ξενοδοχείο της με μεγάλη άπογοήτευση.

Μόλις βγήκε ή κυρία Τοϋκερ άπ’ την πόρτα, ή μίς Μάργκαρετ στράφηκε προς την Μπέττυ και άρχισε να την παρατηρή προσεκτικά.

Χαμογέλασε κοιτάζοντας το έξυπνο προσωπάκι που το φωτίσαν δυο όωραία μενεξελιά μάτια και το στεφάνωνε ή γιρλάνδα με τα τριαντάφυλλα, που ήταν τόσο βαρεία ώστε έκανε το παλιό ψάθινο καπέλλο να πέφτει μπρος στα μάτια της, μά τα φρύδια της ζάρωναν όταν το βλέμμα της έπεσε επάνω στον άχαρο κολλαριστόν γιακά και στην καρφίτσα που τον στόλιζε.

— Τί είναι τούτα δώ; έκανε έγ-γίζοντάς τα με το δάχτυλο.

— ‘Η κυρία Τοϋκερ μ’ έβαλε να τα φορέσω, είπε το παιδί.

— Και πού είναι ή κόκκινη έσάρπα σου;

— Μου την πήρε ή κυρία Τοϋκερ και την έχει φυλαγμένη.

— Λυπάσαι για’ αυτό;

— ‘Ω ναι, πολύ. Μά, πρόσθεσε, δεν θά μπορούσα να την φορέσω μ’ αυτά τα τριαντάφυλλα, γιατί τα χρώματα δεν ταιριάζουν και θά ήταν πολύ άσχημο.

‘Η παρατήρηση αυτή διασκέδασε έξαιρετικά την μίς Μάργκαρετ. Δεν έδειξε όμως τίποτε και μόνο είπε:

— ‘Ελα μαζί μου στην βιβλιοθήκη.

— Ευχαρίστως, κυρία, άπάντησε ή Μπέττυ και πρόθυμα έβαλε το χεράκι της στο χέρι της φίλης της.

Κι’ οι δυο μαζί πέρασαν στην διπλανή κάμαρα.

Μπροστά σ’ ένα τραπέζι ήταν ένας κύριος καθισμένος κι’ έγραφε. ‘Η Μπέττυ τον γνώρισε άμέσως. ‘Ηταν ό Ριχάρδος Βάν-Κούρτ, ό άδελφός της μίς Μάργκαρετ, αυτός που οδηγούσε το άμάξι την ήμέρα του καταβρέγματος και που της είχε μιλήσει τόσο άγρια.

Μόλις τον είδε ή Μπέττυ τάχασε. Τί θά της έλεγε τώρα; Θά την συχωρούσε για’ αυτό που του έκανε;

‘Ο Ριχάρδος σηκώθηκε βλέποντας την άδελφή του και την Μπέττυ να μπαίνουν στο δωμάτιο.

— ‘Αδελφέ μου, σου παρουσιάζω την μίς ‘Ελισάβετ Μάκ-Γκούρτ, είπε ή μίς Μάργκαρετ.

— ‘Α, ά, έκανε ό νέος, γελώντας, είναι ή δεσποινίς που ξέρει να μεταχειρίζεται με τόσην έπιτηδειότητα τους σωλήνες του καταβρέγματος;

— ‘Ελα, Ριχάρδε, μην την πειράξεις. ‘Αξίζει να της δείξει κανείς λίγο ένδιαφέρον της καίμενης της μικρούλας.

— Μά κι’ έγω δεν θέλω τίποτε άλλο, παρά να ένδιαφερθώ για το καλό της με όλη μου την καρδιά, είπε ό Ριχάρδος απλώνοντας στην Μπέττυ όρθάνοιχτο το χέρι του.

— Λοιπόν, συνέχισε, είσατε στάλθηκεα το κοριτσάκι πού άνέφερε ή άδελφή μου στο γράμμα της;

— Μου φαίνεται ναι, κύριε, είπε δειλά ή Μπέττυ.

— Κι’ έγω το έλπίζω, γιατί αυτό θά ήταν μεγάλη τύχη για’ σένα. ‘Ακούσε λοιπόν τα καταπληκτικά νέα που έχει να σου πει ή άδελφή μου, έξακολούθησε πλησιάζοντας μιá μικρή πολυθρόνα δίπλα σ’ εκείνη που είχε καθήσει ή άδελφή του. Νά, κάθισε άπέναντί της, συνέχισε κάνοντας νόημα στην Μπέττυ να καθήσει, για να μπορείτε να κοιτάζοσαστε κατάματα. Και τώρα, Μάργκαρετ, άρχισε την ιστορία σου.

— Πραγματικά, άγαπητή μου μικρούλα, είπε ή μίς Βάν-Κούρτ παίρνοντας τα χέρια της Μπέττυ άνάμεσα στα δικά της, έχω πολλά πράγματα να σου μάθω, πράγματα τόσο άπρόοπτα και τόσο ευχάριστα για σένα, που δεν ξέρω από πού να πρωταρχίσω.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΣΚΥΛΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τέσσαρες καλοί φίλοι

(*Εστάλη από τη Σφίγγα)

— «Αρχίστε από το τέλος κυρία, είπε η Μπέττυ, που ή καρδιά της κόντευε να σπάση απ' την ανυπόμνησία».

— «Ε, λοιπόν, το τέλος είναι ότι κληρονομήσες μία μεγάλη περιουσία».

— Τό ήξερα, είπε η Μπέττυ ψυχραία.

— Τό ήξερες; Πώς; Από πού τό ήξερες; Ποιος στο είχε ειπεί;

— Κανείς.

— Λοιπόν;

— Δεν έχει να κάνει. Εγώ τό ήξερα και ήμουν βεβαία και τό είχα πει στον Τζάκ.

— Ποιος είναι ο Τζάκ;

— Είναι ο φίλος μου, ο μικρός κουτσός έφημεριδοπώλης. Τόσες φορές το έχω πει: «Όταν θά γίνω πλούσιος».

— «Ε, λοιπόν τί θά κάνης όταν γίνης πλούσιος; ρώτησε ο Ριχάρδος, που παρακολουθούσε με μεγάλο ενδιαφέρον την συζήτηση, μέλο που ή μία από τις συνομιλήτριες του γύριζε την ράχη».

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Όταν ήμουν πολύ μικρή, τεσσάρων πέντε χρόνων, είχα μανία με τις Νεράιδες. Τά παραμύθια ήσαν πάντα τό μεγάλο μου πάθος. Μπορούσα να μένω ώρες σκαρφαλωμένη στα γόνατα της γιαγιάς, και νακούω, νακούω δίχως να σαλεύω καθόλου. Η γιαγιά μου ή δύστυχη, στο τέλος βαριόταν.

— Με λίσωσες, πιά παιδάκι μου!..

— Αχ, άλλο ένα γιαγιάκα μου άλλο ένα, μα νάχη μένα και Νεράϊδες...

Οι Νεράϊδες, ή αδυναμία μου...

Τό βράδυ κουκουλωμένη στις ζεστές κουβέρτες, τις έφερνα με τη φαντασία πάντα μπροστά στα μάτια μου...

«Αλλοτε πολλές-πολλές μαζί, με φορέματα απαλόχρωμα άνερα σαν φτερά πεταλούδας, με τετράξανθα μαλλιά, και φωτεινά γαλάζια μάτια».

«Αλλοτε καλούσα μία μοναχά, τη στρογγυλοκάθισα δίπλα μου στο κρεβάτι κι' αρχίζα τη φιλοκουβέντα μαζί της».

Πρώτα πρώτα της έλεγα τις μεγάλες και φοβερές λύπες μου. Η μεγαλύτερη ήταν αυτή: γιατί να μην μπορώ να πετάξω!.. Φοβερό!.. Να πετάξω, σαν πουλί, ή έστω και σαν πεταλούδα, Ν' ανοίγω τα φτερά μου φράπ, φράπ, και ν' αρμενίζω στον άέρα. Τί έξοχα! Η γιαγιά όταν βαρυόταν να μου λέει παραμύθια, είχε ένα χοντρό βιβλίο, δεμένο με κατα-

κόκκινο πανί, και μούδειχνε τις ζωγραφίες. Τ' αγγελούδια ήσαν αυτά που τραβούσαν περισσότερο την προσοχή μου. Κείνα τα πλατεία κάτω σπρά φτερά, με τις ανεπαίσθητες γαλάζιες ανταυγίες, με γέμιζαν ζήλεια. Στην παιδική μου φαντασία την ά χαλινώτη, θλα μου φαίνονταν. Εθόλα, και σκέπτόμουνα πώς θάφτανε να παράκαλέσω πολύ-πολύ την Παναγίτσα τό βράδυ στην προσευχή μου, για να μου κάνη τό χατήρι... «Παναγίτσα μου, βοήθησέ με να πετάξω!»

Θυμάμαι ένα πρωινό... Καθόμουν στο παράθυρο. Ένα χελιδονάκι ήταν καθισμένο με τό ένα πόδι, στο σύρμα τού τηλεγράφου. Τό παρακολουθούσα με λαχτάρα... Ήαφνικά έδγαλε μία μικρή φωνίτσα, άνοιξε διάπλατα τα φτερά του και χάθηκε στο γαλάζιο στερέωμα. Μ' έπιασε μία παράξενη φύρκα. Έβγα κοτζάμ κορίτσι, τόσες φορές πιδ μεγάλη από τό παλιοχελιδονο, να μη μπορώ, ούτε λίγο να πετάξω, κι' αυτό... Α, μα είναι απελπισία...

Τό βράδυ φώναξα πάλι τη Νεράϊδα μου, — της είχα δώσει κι' ένα όνομα, ένα γλυκό-μικρό όνοματάκι που τόχα βρει μόνη μου: Μέλια.

Η Μέλια ήρθε και κάθησε δίπλα μου. Ήταν σκοτεινά και δεν την έβλεπα μα την αισθανόμουν δίπλα μου άκουγα την κανονική άναπνοή της.

— Μέλια, άκούσε με, θέλω...

* *

Φώς... άτέλειωτο φώς... άπλωμένο παντού, κι' όλα τα πράγματα, τα δέντρα, τα σπίτια, οι δρόμοι, μέσα σ' αυτό τό υπέρλαμπρο φώς, παίρνουν νέα σχήματα, νέα χρώματα διαβατικά, άπαλότατα, τρυφερά, κάτω απ' τα ξαφνιασμένα μου μάτια. Καθισμένη στις δυνατές φτερούγες της Μέλιας, αρμενίζαμε μαζί, στο γαλάζιο άπειρο. Μία περίεργη θερμότητα με κύκλωνε, και κάθε τόσο με τό ελεύθερο χέρι μου (τ' άλλο τόχα περασμένο στο λαιμό της Νεράϊδας) έσπρωχνα πίσω τις μπουκλες μου για να μη με ζεσταίνουν περισσότερο... Μύρια μικρά λευκά συννεφάκια, σαν κοπάδι από κάτωσπρα άρνιά περνούσαν δίπλα μας και μάς άγγίζαν διαβατικά. Η Μέλια με μία μελωδική, άπόκοσμη φωνή έλεγε κάποιο τραγούδι, έγώ κουνούσα τό κεφάλι μου, δεξιά κι' άριστερά σύμφωνα με τό ρυθμό, ενώ άνέπνεα λαίμαργα τον άέρα που μου φουσκωνε τα πνεμόνια. «Αρμενίζαμε... Λίγο-λίγο κάτωθέ μας τα σπίτια και τα δέντρα χάνονταν, ή γή δεν φαίνονταν πιά, παρά μία

μικρή καφετιά βουλίτσα. «Αρχισε να νυχτώνη, τό υπέρλαμπρο φώς χαμήλωσε, χαμήλωσε, ως που έσβυσε τελειωτικά. «Εσφίξα δυνατότερα τό λαιμό της Μέλιας: «Φοβάμαι...» Η θερμότητα που με κύκλωνε άντι νά λιγοστεύη με τον έρχομό της νύχτας όσο πήγαίνε και μ' έπνιγε περισσότερο. Στο τέλος έγινε ένα άτέλειωτό, βασιανιστικό μαρτύριο. «Ανάσαινα βάρειά! Ένα άθέλητο κλάμμα άρχισε να με ταράξη. Ποθούσα να βρισκόμουν κουκουλωμένη στο κρεβάτι μου, παρά να πετώ στο σκοτεινό ούρανό, που ούτε ένα άστéρι δεν τον φωτίζε. «Φοβάμαι...» Η Μέλια μ' έσφριγγε έπάνω της δίχως να μ' άπαντήσει. Κι' ή περίεργη θερμότητα με κύκλωνε, με κύκλωνε άπειρητική. Τώρα μου φαίνονταν πώς βρισκόμουνα σ' ένα φούρνο. Τα φτερά της Νεράϊδας βάραιναν, βάραιναν και δεν μπορούσε πια να κουνήση. Αρχίσαμε να κατακυλιόμαστε στο κενό. Μία θάλασσα πλατεία, μαύρη, με θεώρατα άπανω-τά κύματα, μάς άνοιξε την όγρη άγκαλιά της.

— Μέλια, φοβάμαι, γύρισέ με στή μαμμά μου. Φτάνει πιά... φτάνει.

— Μόνη σου τό θέλησες, τώρα είσαι δική μου... και θά σε πάω στο κρυστάλλινο παλάτι μου, που βρίσκεται στα βάθια της θάλασσας.

«Ένα κύμα μάς ρούφηξε...

— Νά, νά, άνοίγει τα ματάκια της.

— Βοήθησε, Παναγιά μου, βοήθησε να τη σώσουμε,

— Έλα γρήγορα, φέρε την πετσέτα. Της έκανε πολύ καλό αυτό τό μπάνιο...

«Ανοίξα τα μάτια μου. Είδα όλους τους δικούς μου γύρω μου.

— Πώς με πήρατε απ' τα χέρια της Μέλιας, πώς με τραβήξατε απ' τη θάλασσα;...

— Μπά, ακόμα έχει παραμιλητό; Ξαφνιάστηκε ή γιαγιά μου.

«Έμεινα μέρες πολλές στο κρεβάτι άρρωστη βαρειά. «Όταν έγινε καλύτερα διηγόμουν με ζωηρά χρώματα στη μαμμά τό άπόκοσμο ταξίδι μου. Δεν ήθελα να τό πιστέψω πώς δεν είχε γίνει παρά μόνο στον άνήσυχο ύπνο μου, όταν είχα δυνατό πυρετό...

«Όταν σηκώθηκα από τό κρεβάτι μου, πέρασε πιά κι' ή έπιθυμία να πετάξω. Είχα πάρει από φόβο τη Μέλια... Έπαψα να την καλώ τις νύχτες σιμά μου. Κι' ή Νεράϊδα, απ' τη βραδιά που ήθελε να με πάρη στο παλάτι της κι' έγώ άρνήθηκα, δεν ξανάρθε πιά...

«Όταν σηκώθηκα από τό κρεβάτι μου, πέρασε πιά κι' ή έπιθυμία να πετάξω. Είχα πάρει από φόβο τη Μέλια... Έπαψα να την καλώ τις νύχτες σιμά μου. Κι' ή Νεράϊδα, απ' τη βραδιά που ήθελε να με πάρη στο παλάτι της κι' έγώ άρνήθηκα, δεν ξανάρθε πιά...

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΤΣΙΜΠΟΥΡΕΛΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΕΧΩ στη Ζάκυθο μίαν άδερφή που τη λένε Χαρίκλεια. Είναι καλλιτέχνις. Ζωγραφίζει και διακοσμεί με πολύ γούστο, καθώς μου λένε. Όταν είναι να γίνη κεί-πέρα καμιά έπίσημη γιορτή, τη Χαρίκλεια θά φωνάξουν να στολίση την αίθουσα, ή να ζωγραφίση τό μενύ το γεύματος. Σαν καλλιτέχνις όμως, είναι και υπερευαίσθητη. Άγαπά πολύ τα παιδάκια, τα λουλούδια και τα ζώα. Έναν κκυρό ήταν — και δεν ξέρω μήν είναι ακόμα — φυτοφάγος, μόνο και μόνο για να μην τρέφεται κι' αυτή με τις σάρκες ενός ζωντανού πλάσματος που τό έσφαξαν για να τό φάνε. Ποιεί τους φτωχούς, τους δυστυχισμένους, τους «άναξιοπαθείς». Κι' είναι αδύνατο να λάδω γράμμα της, που να μη μου συσταίνη και να μη με παρακαλή να κάμω ό,τι μπορώ για κάποιον προστατευμένο της. Μόνο για τό μικρό της Τσιμπουρέλο δεν μου ζήτησε ποτέ βοήθεια. Άλλ' αυτός δεν ήταν άνθρωπος, δεν ήταν παιδί. Ούτε παπούτσια ήθελε, ούτε ρούχα, ούτε παιχνίδια την Πρωτοχρονιά. Τό έφταναν λίγα ψίχουλα. Ήταν ένα... πουλάκι, έν' άποδημητικό πουλάκι — δεν ξέρω τί είδους, γιατί δεν τό είδα ποτέ μου — που ή Χαρίκλεια τό έκαμε φίλο, τό βάφτισε Τσιμπουρέλο και τό έτρεφε ελεύθερο στο περιβόλι της. Κάθε φθινόπωρο της έφευγε για τό ζεστό — και κάθε άνοιξη ξαναγύριζε «με άκρίβεια χρονομέτρου» καθώς λένε. «Ω τη χαρά της Χαρίκλειας κάθε χρόνο που ξανάβλεπε στο περιβόλι τό άγαπημένο πουλάκι! «Ήρθε κι' ο Τσιμπουρέλος μου!» μου έγραφε. Και δεν έπαυε να μου λέη γι' αυτόν σε κάθε της γράμμα. Ήταν έξυπνος, στοργικός και κατεργαρούλης. Την κοίταζε στα μάτια, της τραγουδούσε γλυκά, πετούσε στον ώμο της, έτρωγε τα ψίχουλά του απ' τό χέρι της. Και να σάς πω την αλήθεια, μου έκαν' έντύπωση ή φίλια αυτή ενός μικρού πουλιού κι' ενός κοριτσιού. Θεωρούσα κι' έγώ τον Τσιμπουρέλο σαν ένα μέλος της οικογενείας. Τόν φανταζόμουν να κοιτάξη την άδερφή μου με τό έξυπνα ματάκια του και, σκαλωμένος σ' ένα κλαδί της κυδωνιάς ή της λεμονιάς, να κελαιδύ με χαρά κάθε φορά που την ξανάβλεπε. Και λυπήθηκα άληθινά την άνοιξη εκείνη που ή Χαρίκλεια μου έγραφε: «Είμαι κατα-

λυπημένη! Φέτος δεν ήρθε ο Τσιμπουρέλος μου! Τόν περίμενα, τόν περίμενα, μα τίποτα! Ποιος ξέρει τί έπαθε τό πουλάκι μου! Ψόφησε; πνίγηκε στο μεγάλο ταξίδι; τό σκότωσε κανένας κακός άνθρωπος;.. Πάει! άφού δεν ήρθε μία φορά, ποτέ πια δεν θά ξανάρθη». Κι' αλήθεια, ο Τσιμπουρέλος δεν ξαναφάνηκε...

Αυτή την ιστορία μου θυμίσε ένα γράμμα της άδερφής μου που τόλαβα αυτές τις ήμέρες. Έχει πάλι ένα Τσιμπουρέλο. Άλλ' αυτή τη φορά δεν είναι πουλάκι: είναι παιδάκι, κοριτσάκι δυό μόνο χρονών. Φτωχούλι τό καϊμένο και διασάφανο. Πέθανε ή μητέρα του, πέθανε κι' ο πατέρας του. Και τόχει στο καλύδι ο παππούς του, ένας φτωχός γιδάς, που βόσκει τό μικρό κοπάδι του δλη την ήμέρα και γυρίζει μόνο τό βράδυ. Τό μικράκι κάθεται ολομόναχο. Και δεν έχει παπουτσάκια — ένα ζευγάρι, λέει, που είχε τό πατεράς, γιατί έμπαζαν από παντού νερά — δεν έχει ζεστά ρουχαλάκια, δεν έχει τίποτα. Ευπόλυτο, μισόγυμνο, περπατεί στο χώμα, στο χόρτο, στους πάγους. Είναι πολύ άξιόλυπητο τό άμοιρο πλασματάκι. Κι' ή άδερφή μου, που τό κοιτάζει και τό βοηθεί όσο μπορεί — έ, δεν είναι πλούσια ή καϊμένη — ζητεί τώρα και τη δική μου βοήθεια: Θέλει να σάς γράψω για τη μικρή Φιφή και να σάς παρακαλέσω να δώσετε γι' αυτήν ό,τι μπορείτε!

«Δεν άμφιβάλλω — μου γράφει — πώς τα καλά Διαπλασάπουλα, μαθαίνοντας την ιστορία του, θά βοηθήσουν πρόθυμα τό μικρό φτωχό όρφανό. Τί είναι για τα πλουσιόπαιδα να δώσουν κάτι τι — ένα πεντόδραχμο τό καθένα — μπροστά στο μεγάλο καλό που θά κάμουν; Και για να τα συγκινήση περισσότερο, μου στέλνει και λίγους στίχους που τους έκαμε ή ίδια, να τους βάλω στη «Διάπλασι». Νά τους:

«Η Φιφή, τό κοριτσάκι,
Είναι μόλις δυό χρονώ.
Έξοπνό είναι και όρατο,
Μά φτωχούλι κι' όρφανό.

«Έχει στερηθεί της μάνας
Τη θερμή την άγκαλιά,
Την άγάπη, τη φροντίδα
Και τα τρυφερά φιλά.

Μά δεν έχει ούτε πατέρα
Τό φτωχό μου τ' όρφανό,
Και μονάχο τώρα μένει,
Πεινασμένο και γυμνό.

«Ο παππούς όλο το φεύγει
Γιατί βόσκει ένα κοπάδι,
Και γυρίζει στο καλύδι
Καθεμέρα άργά τό βράδυ.

«Η περιγραφή της φτώχειας και

της δυστυχίας εξακολουθεί ακόμα σε μερικά τετράστιχα. Και τό ποιηματάκι τελειώνει με την έπίκληση:

«Ω, παιδιά ευτυχισμένα,
Σαίς που έχετε γονείς,
Ο θεός να τους φυλάη.
Νά σάς έχουν ευτυχείς.

Μά έλεηστε τό μικρούλι,
Τό φτωχούλι μου όρφανό.
Τί για σάς αν στερηθήτε
Ένα τόπι ή ένα γιογιό;

Αγαπητοί μου, ένόμισα πώς έπρεπε να εύχαριστήσω την άδερφή μου και να σάς διαβιδώσω την έπίκλησή της αυτή για τον καινούργιο της Τσιμπουρέλο, που, δυστυχώς, χρειάζεται κάτι περισσότερο από λίγα ψίχουλα... Κι' έλπίζω πώς συγκινήθήκατε αρκετά για να μου στείλετε και να της στείλω ό,τι μπορείτε...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΥΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Θαυρώ πώς βλέπω ένα πλατάνι και κάποιο θόλο από κισσό! μία γλάστρα ακόμα με γεράνι σ' ένα πηγάδι σφαλιστό.

Και στο πηγάδι μία μικρούλα ξανθή κοπέλλα καθισμένη, κάτι κεντά, με μία γατούλα στα πόδια της κουβαριασμένη.

Κι' είναι ή μικρή σαν ξεχασμένη και τό γατάκι της όκνο. Θλιμμένη, μα ποτέ κλαμμένη και τό γατί ήγεμονικό.

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΕΥΕ...

Στην Κίνα, οι διευθυνται των έφημερίδων και των περιοδικών έχουν πολύ ευγενικούς τρόπους για να ξεφορτώνουν τους όχληρούς, που τους στέλνουν γελοία έργα με την άξίωση να τους τα δημοσιεύσουν. Νά, π. χ. τί έγραψε μία φορά σ' έναν τέτοιο διθυντή μίας κινεζικής έφημερίδας: «Ευγενέστατέ μου κύριε, επιτρέψέτε μου να ζήσω και να σάς χαιρετήσω. (*) Τό έργο που μου έκάματε την υπέρτατη τιμή να στείλετε για τη μικρή, την τιποτένια έφημερίδα μου, είναι τόσο όρατο, τόσο υπέροχο, ώστε αν τό δημοσιεύα, θά βρισκόμουν σε πολύ δύσκολη θέση. Γιατί ο Αυτοκράτοράς μας, που θά τό διάβαζε, θά μου άπαιτούσε μόνο τέτοια έργα να δημοσιεύω στο έξής. Και που να τό βρίσκω καθεμέρα; Θάμουν υποχρεωμένος να διακόψω την έκδοση της έφημερίδας μου. Επιτρέψέτε μου λοιπόν να μη τό δημοσιεύσω, να ζήσω και να σάς χαιρετήσω».

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

(*) Συνηθισμένοι κινεζικοί τύποι ευγενείας.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΑΛΗΝΗ

‘Απόψε είναι ησυχία ή ψυχή μου
Σά λίμνης ακυμάτιστα νερά.
Βουβάθηκαν οι τόσοι πια καίμοί μου
‘Απόψε είναι ησυχία ή ψυχή μου,
Και κύκλος λευκοφτέρουγος γλυστρά
‘Επάνω της γαλήνια ή συλλογή μου.
‘Απόψε είναι ησυχία ή ψυχή μου
Σά λίμνης ακυμάτιστα νερά.

Μικρομέγαλη

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠ' ΤΟΝ ΟΜΗΡΟ

1.— Της Καλυψώς ή σπηλιά
(Όδυσσ. Ε 59-73)

Μέσα στην άγρια της βραχοσπηλιά
ή πανώρια Νεραΐδα Καλυψώ, καθι-
σμένη μπροστά απ' τον άργαλειό της,
υφαίνει, τραγουδώντας με δροσάτη,
κρουστάλλινη φωνή ένα γλυκόχο τρα-
γούδι που δ' άχός του συνοδεύει τ' άρ-
γαλειού το ρυθμικό, το μονότονο τρι-
ξιμο. ‘Η δόλορη σάϊτα γοργοπετάει
ανάμεικτα απ' τα κρινόδαχτυλά της.

Στη γωνιά τα ξύλα τ' άναμμένα με
την τρανή τους φωτοβολή φωτίζουνε ο-
λη τη σπηλιά, ξεχύνοντας μιά βαρεία
εὐωδιά.

Το σπήλαιο το πνίγει γύρωθε ή πλού-
σια βλάστηση. Μεγαλομάτες κουκου-
βάγιες, φλύαρες κουρούνες κουρνιάζου-
νε στις βαρύκλωνες ιτιές, στις βαθύ-
σκιωτες μαυρολεῦκες, στ' άγεροφούν-
τοτα κυπαρίσσια. ‘Ενα κλήμα πλού-
σιο σε καρπό σφιχταγκαλιάζει γύρω πε-
ρίγυρα τη βραχοσπηλιά.

Γάργαρα, διάφανο δροσόνερο τρέχει
από τέσσερις κρουνούς.

Κι' ως πέρα το μάτι σου ξανοίγει
μενεξέδες μαζί με λογίων-λογίων χι-
λιόχρωμα, χιλιόμορφα λουλούδια να
στρώνουνε δλεῦθο χαλί...

Δυσόχαρτο

Η ΣΦΙΓΓΑ

Καταλαβαίνω, μικρούλα μου Σφίγγα,
το μεγάλο σου πόνο. Τά άχρωμα μά-
τια είναι στηλωμένα, άπλανη, σ' ένα
όραμα. ‘Ανέκφραστα στον πόνο σου.
Τά μάτια της ψυχής μου βλέπουν τη
νοσταλγία σου. Γιατί να μένης περιο-
ρισμένη σ' ένα δωμάτιο. ‘Ενώ εκεί μα-
κριά στο φλογερό Νότο είναι τόσο ω-
ραία ή ζωή... ‘Ω! οι άπέραντες κι-
τρινες έκτάσεις που τις πορφυρώνουν
ήλιοβασιλέμματα. Είναι μακριά, μα-
κριά... Πολύ μακριά κι' οι Πυρα-
μίδες που ιδρώνονται, τάφοι ξωτικών
βασιλείων...

Καραβάνια περνούν... ‘Ιερωμένοι
καμηλιέρηδες, με φλογρά ματία, φέ-
ρουν στα παζάρια τα έμπορεύματά τους,
που κουβάλησαν περνώντας ανάμεσα
σε ζωή και σε θάνατο, ανάμεσα στους
κυκλώνες της έρήμου, μέσα στους Σι-
μούν των άπέραντων νεκρικών έκτά-
σεων. ‘Αργοδιαβαίνουν, ένω οι φοιτι-
κίες και τα τροπικά θεριωμένα φυτά
κουνούν συλλογισμένα τα κεφάλια τους
Σφίγγα μου... Τ' όνειρό σου να
ξαναδής τη φλογερή πατρίδα θα πε-
θάνη μαζί σου.

Δε θα ξαναδής τον ήλιο που στο
δειλινό φωτίζει με χρυσές φωτιές το

άπειρο. Δε θα δής πάλι τα λοξά μά-
τια, τις άχρωμες μορφές, τα παγωμέ-
να αινιγματικά πρόσωπα, νεκρά σώμα-
τα τυλιγμένα σε μετάξια, των μεγάλων
προγόνων. Οι αύγες θα χρυσώνουν
τους όβελίσκους, θα ζεσταίνουν την
παγωμένη κόρη του Χέοπα. Τά πυ-
ρωμένα μεσημέρια θα καίνε τις έρημες
πένθιμες έκτάσεις. Οι Σιμούν θα στρο-
βιλίζουν σε θάνατο τις ψυχές.

Οι δύσεις θα γαληνεύουν τις σκέ-
ψεις με την πορφυρή τους ήρεμία.

Κι' άλίμονο, Σφίγγα! θα μείνης νο-
σταλγός όνειρου. Πόσοι μένουνε αιώ-
νιοι πιστοί νοσταλγοί ενός όνειρου.

Μικρούλα μου, Σφίγγα! καταλαβαί-
νω το μεγάλο σου πόνο που σφίγγει
την πορσελένια σου καρδιά. Κι' είναι
τόσο μακριά ο φλογερός Νότος.

Κυρά-Φροσύνη

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

‘Ο πατέρας μου στέκεται όρθιος πλάι
μου, ψηλός, πολύ ψηλός, ντυμένος με
το άγαπημένο του άσπρο μάλλινο ρούχο
Τό χέρι του άκουμπά στον ώμο μου
και το βαθύ του βλέμμα με γοητεύει.
Αυτό το βλέμμα έχει σήμερα κάτι το
άνεκφραστο:

— Πρόσεξε στα λόγια μου, μικρέ μου
Παύλο, είσαι πολύ μικρός, αλλά καλό
παιδί· έχεις καλή καρδιά και θα συγ-
κρατήσης τα λόγια μου. Φεύγω για τον
πόλεμο· κανείς δεν ξέρει αν...

Τά μάτια μου γέμισαν δάκρυα κι' έ-
πεσα πάνω του φωνάζοντας.

— Πατέρα!

— ‘Οχι, άκουσε, είσαι πιο μεγάλος
απ' τον άδερφό σου· θυμήσου πως
πάντα πρέπει να τοῦ δίνης το καλό
παράδειγμα. Μη λυπήσεις ποτέ τη μη-
τέρα σου. Με κατάλαβες; ‘Όταν θα
λείπω κι' αν... έ, καλά, θάσαι ο
άοχηγός του σπιτιού και πρέπει νάσαι
άδρας. Θ' αναλάβης τα καθήκοντα
του άνδρός. Το νοιώθεις, παιδί μου;

— Μα θα ξαναγυρίσης! Αυτή ή φω-
νή τον συγκίνησε, τον είδα να τρέμει.

— Ναι, αλλά δεν ξέρει κανείς...

Και παίρνοντας πάλι όλο το θάρρος
του, έλεπε με σταθερή φωνή:

— Μοῦ τὸ ὑπεσχέθης, δεν εἶν' έτσι;
θα γάνης το καθήκον σου.

Με φίλησε κι' έτσι τελείωσε. ‘Η μη-
τέρα κι' ο παππούς θα πήγαιναν μα-
ζί του ως το βαπόρι. ‘Εγώ κι' ο άδερ-
φός μου θα μέναμε σπίτι.

Τ' άμάξι ήθε. Κι' ο πατέρας άνα-
στενάζοντας:

— Λοιπόν πάμε!...

Με φίλησε γενναία σάν άνδρας, μα
όταν πήρε τ' άδερφάκι μου απ' τα χέ-
ρια της γερμανίδας, τόσο συγκινήθηκε
κρατώντας στην άγκαλιά του αυτό το
αῖμά, το γεμάτο ζωή πλάσματάκι,
που δε μπόρεσε ούτε από μās να κρύ-
ψη τη συγκίνησή του. Το έδωσε στη
Λίνα, μα στη στιγμή το ξαναπήρε και
το ξαναφίλησε μ' άγάπη. ‘Υστερα ά-
νέβηκε στ' άμάξι· ή πόρτα έκλεισε, έ-
να τελευταίο βλέμμα, και δεν είδα πιά
παρά τις ρόδες του άμαξίου που όλο
κι' έφευγαν. Κλείσαμε την πόρτα. Εἴ-
μαστε μόνοι μας.

Τό βράδυ, ή πόρτα άνοιξε, τ' άμά-
ξι γύρισε, άλλ' ο πατέρας δε βγήκε ο-
πως πάντα από μέσα. Δεν είδα παρά
τον παππού που μπήκε μέσα κατου-
φιασμένος και τη μητέρα μου που όλο
έκλαιγε.

(Μετάφρασις)

Δανός

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο σχολείο:

‘Ο δάσκαλος:— Τώρα, Λάκη, να μοῦ
ἀποδείξης με τρία παραδείγματα ότι
ή γή είναι σφαιρική.

Κι' ο Λάκης με προθυμία:

— Πρώτον γιατί το λέει το βιβλίο,
δεύτερον γιατί το λέτε σεῖς, και τρι-
τον γιατί το λέει ο μπαμπάς.

Δανάη

— Τί έμαθες, Τοτό, σήμερα στο scho-
leio;

— Τήν μέθοδο των τριών.

— Κι' ύστερα;

— ‘Υστερα... την λησμόνησα!

Δανάη

— Σ' έδειραν, Κωστάκη μου;

— ‘Οχι, μοῦ έδωσαν ξύλο!

‘Αγγελούδι των ‘Ονειρών

‘Η μαμά:— Το γλυκό θέλει ακόμη
λίγο δάσκαλο.

Κι' ο λιχουδάκης Ταρζάν:

— Νά, μαμά μου, σπάγγος να το
δέσης, για να το δοκιμάσω γοργορότερα
Σεπεσμένος Δόροδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

‘Αθήναι, 42 όδός Εὐριπίδου,
την 19 'Ιανουαρίου 1933

ΔΗΛΩΣΗ

Δεν παραλαμβάνω γράμματα με άνε-
παρκές γραμματόσημο, για τα όποια
πρέπει να πληρώσω πρόοτιμο. Ζυγίζετε
τα και βάψετε το γραμματόσημο σωστό.
— Δεν άπαντώ σε κανένα, όταν με ρωτά
για πράγματα που τα έχει ο ‘Οδηγός
του Συνδρομητού. Τιμάται δε. 5, τα-
χυδρομικός δε. 6 για το ‘Εσωτερικό και
7 για το ‘Εξωτερικό, και πρέπει να τον
προμηθευθής όποιος θέλει να λαβαίνει
μέρος στην κίνηση.

ΠΟΛΛΟΙ έσπαθωσαν κι' αυτή την έβδο-
μάδα και την περασμένη. Θα τους αναφέ-
ρω μαζί με όσους θα έσπαθώσουν την έρ-
χομένη. ‘Οσοτόσους εύχαριστώ απ' την
καρδιά μου. ‘Αλλά και άπευθελάς έγγρα-
φονται νέοι συνδρομητάι καθεμέρα, περι-
σσότεροι από κάθε άλλη χρονιά. Φαίνεται
πως, μ' όλη την κρίση, φέτος δεν θαχω
ζημία. Και θάμαι πολύ εύχαριστημένη.
Μόνο το έσπαθώμα πρέπει να εξακολου-
θήσῃ...

‘Η Μεγάλη ‘Ελλάς διαμαρτύρεται. Ποτέ
δεν έγραψε στον κ. Φαίωνα πως δεν της
άρεσει ή σταβίδα, ούτε πως είναι άνθυ-
γιαινή. Μόνο πως το σταβιδόφωμο δεν θα
ναι καλό, γιατί οι φουνάρες θα ρίχνουν
μέσα ό,τι φθάνουν, και πως ή σταβίδα
βλάπτει φοβερά τα δόντια. Φαίνεται λοι-
πόν πως ή δ κ. Φαίωνα δεν μοῦ μετέδωσε
καλά τα γραφόμενά της, ή ότι εἶν' ανή-
θιμη ή να τα γράφω όπως μόῦ τα έλεπε.
— ‘Η ίδια μοῦ γράφει με πόση χαρά γνώ-
ρισε κι' από κοντά την «πνευματική ά-

δελφή της», τη Μικρομέγαλη, περασι-
κή από την Πάτρα την τελευταία ήμέρα
του π. χρόνου.

Πολύ μ' εύχαρίστησε το γραμματάκι σου,
‘Αλκυονίς. Και να συλλογιέμαι πως δεν
θα μοῦ ξαναγράφης παρά το Πάσχα, αφού
στο σχολείο δεν σῶς επιτρέπουν... Τώρα
βέβαια θα γύρισε εκεί. Χαίρετάς μου και
τις άλλες Διαπλάσοπούλες συμμαθήτριες.

Δανάη, έχω μπροστά μου ένα γράμμα
σου κάπως παλιό: εκείνο που μοῦ μιλείς
για τη γιορτή του Πολιούχου σας. ‘Ο ‘Πέ-
τρος Ριονοσί» είναι στον τόμο του 1912
και ο «Μικρός Τζόκεϋ» του 1913. ‘Η γ-
λοιογραφία αυτή πολύ νόστιμη, μα φοβά-
μαι πως δεν θα την καταλάβαιναν τα πε-
ρισσότερα παιδιά. ‘Όσο για το κομμάτι,
έφτασε στα χέρια μου... κατόπιν έορτής.

Τελοςπάντων, Παλιά ‘Αθήνα!... ‘Α-
λήθεια, πόσον καιρό είχες να μοῦ γράφης;
Τελοςπάντων!... Καθώς βλέπεις παραπά-
νω, δεν αποδόθηκαν πιστά όσα έλεπε ή
Μεγάλη ‘Ελλάς για τί σταβίδα, έπομέ-
νως καμιά αντίρρηση δεν θα είχε αν έ-
διάβαζε το γράμμα σου κι' έδλεπε πόσο
σοῦ άρέσει αυτό το φρούτο και... τα έξ
αυτό παράγωγα και σύνθετα. ‘Έχεις δι-
κιο, το άγκαθωτό φυτό με τις κόκκινες
μπαλλίτσες, το λουκί, λέγεται πρίνος, κι'
όχι πύρος. ‘Α, δεν τόξερα πως υπάρχει κι'
άλλο είδος γκι, καλύτερο και πιο σπάνιο,
που φυτρώνει πάνω στις βελανιδιές, κι' αυ-
τό έκοθαν οι άρχαίοι Δρυΐται, οι Ιερείς
των Γαλατών, με χρυσό θρεπάνι, την πα-
ραμονή του Νέου ‘Ετους, κι' από τότε πι-
στεύανε πως φέρνει εύτυχία...

Γέλασα, ‘Ελντα, που σούδρυψαν στο
σπίτι το Χριστουγεννιάτικο φυλλάδιό μου
και σ' έκαμαν να φάξης τόσο ως που να
το άνακαλύψης κάτω από ένα μαξιλάρι τοῦ
ντιδανιού... Εἶδα και τί ώραία πέρασε τις
γιορτές. Ναι, να μοῦ στείλεις αυτή τη φω-
τογραφία να γνωρίσω τάχαπητά κατοικί-
διά σου. ‘Η άλλη, τοῦ μικρού κοριτσιού,
δεν είναι τόσο «έκ του φυσικοῦ». Φαίνε-
ται καμωμένη με «πόζα».

‘Ο κ. Φαίωνα σῶς γράφει σήμερα για
ένα μικρό, φωτό κι' όρφανό καριτσάκι,
που ή αδελφή του τον παρακάλεσε να το
συστήσῃ στην εύσπλαχνα σας. Έχασε ο-
μως να σῶς πῇ πως ό,τι θάχτες την κα-
λοσύνη, μπορείτε να το στείλετε είτε στον
Ίδιον (κ. Γρ. Ξενοπούλου. 42 Εὐριπίδου)
είτε και άπευθελάς στην αδελφή του (δ.
Χαρίκλειαν Δ. Ξενοπούλου, Ζάκυνθον).
Σημειώστε ότι και πέντε δραχμές, και λι-
γώτερο, μπορείτε να στείλετε με ταχυδρ.
έπιταγή και να γράψετε στο κουπόνι της
ό,τι θέλετε σχετικό, χωρίς να κάμετε κι'
ιδιότερο γράμμα. ‘Αλλά και σε γράμμα
μπορείτε να έσωκλείσετε ένα μικρό ποσό
εις γραμματόσημα.

Μακεδονικόν ‘Εντελβαίς, έλπίζω κι'
εύχομαι να είσαι τώρα έντελως καλά. Εύ-
χαριστώ και για τις εύχες και για τόρατο
σου πρωτοχρονιάτικο δώρο, δηλ. τα δυό
έσπαθώματα. Φίλησέ μου τους νέους μου
φίλους, τη μικρή δεσποινίδα και το μικρό
κύριο. Ναι, το μυθιστόρημα «Χωρίς Τι-
ποτα», που δημοσίευσες τελευταία στο
«Έθνος» ο κ. Ξενοπούλος, έκαμε μεγάλη
έντυπωση και θεωρήθηκε άνωτερο απ' όλα
του. ‘Αλλά σε βέβαιο δεν βγήκε ακόμα.
‘Ε, κάποτε θα βγῇ κι' αυτό.

Εἶδα, Λυραγιά, τί ώραία πέρασε τις
γιορτές με τη συντροφιά της καλής μας
Πασχαλιάς. Γέλασα και με τη «φάρα»
της μαμάς. Έσρεε όμως, αν ήταν να μην
έχγες το νοῦ σου στα μαθήματα και να
μην την βοηθῆς στις δουλειές του σπιτιού,
δεν θαχε καθόλου άδικο να σοῦ απαγορευ-

σῇ να με διαδάχης. Πρόσεχε λοιπόν: και
τοῦτο ποιείν, κάκεινο μή άφίεναι...

‘Ιδανισμέ, εύχαριστώ πολύ και για τις
εύχες και για το έσπαθώμα. Για το βι-
βλίο αυτό του Γερμανού δεν ξέρω. Έξρω
μόνο πως το όμοιο τοῦ δικού μας Χρηστο-
μάνου δεν άρεσε τότε στην αὐλή της Αῦ-
στρίας, γιατί ο' αυτό ή Αυτοκρατορία
‘Ελισάβετ περιγραφόταν κατά τρόπο που,
κατά την ιδέα τους, την παραμόρφωνε. Κι'
αυτό βέβαια γιατί παρουσιαζόταν όπως ή-
ταν κι' όχι όπως την ήθελαν... Παρα-
κάλεσα μάλιστα τον Χρηστομάνο να μην
έκδώσῃ και τον δεύτερο τόμο, κι' αυτός,
για να τους εύχαριστήσῃ, δεν τον εξέδω-
σε, ίσως μάλιστα και δεν τον έγραψε ποτέ.
‘Εκάνη, και σένα σ' εύχαριστώ πολύ
για τις εύχες, το έσπαθώμα και την υπό-
σχεση ότι θα γάνης κι' άλλα. Σοῦ έστει-
λα 10 τετράδια. Χάρηκα που ίδούσατε πα-
ράρτημα της «Χαρούμενης Συντροφιάς»
στην πόλη σας και περιμένω πολλά.

‘Ο Ταξιδιώτης μοῦ περιγράφει ζωηρό-
τατα το σισμό που έγινε τελευταία στην
πατρίδα του—χωρίς καταστροφές, εύτυχως,
αν κι' ήταν «δ ισχυρότερος που έγνώρισε ως
τόρα». Το βράδυ εκείνο, λέει, καθόνταν στην
τραπέζαρία. ‘Αξαφνα αναπήδησαν με την
πρώτη δόνηση. Οι τοίχοι πάλλυνταν οά
νά ήταν χάρτινοι, και όλα τα καθράκια
που είχαν, έπεσαν κάτω. Τά τραπέζια κι'
οι καρέκλες έχόρευαν ένα δαιμονισμένο
χορό όπως βλέπουμε στα Μίκι—Μάους τοῦ
Κινηματογράφου. Οι ντουλάπες πηγαινόρ-
χονταν. Οι γυναίκες, έντρομες, έτρεξαν
στις πόρτες και σταυροκοπιόνταν. Και μιά
είπε στην ταράχη της: «Τό σπίτι δεν
έχει ανάγκη, είναι... αντίσηπτικό!». ‘Η
ήθελε να πῇ «άντισεισμικό»...

‘Ο Κεφαλλονίτης, μαζί με τις εύχες
του για το νέο χρόνο, μοῦ στέλνει και
το πρώτο του έσπαθώμα: Με πολλούς
κόπους κατάφερε να μοῦ έγγραψῇ το Δημ.
Σχολείο του χωριού. Τόν εύχαριστώ πάρα
πολύ! ‘Ενα τέτοιο έσπαθώμα θα με κάθε
γνωστή κι' άγαπητή σε πολλά παιδιά, που
όσα μπορούν θα θελήσουν έπειτα να με
παίρνουν και χωριστά.

‘Η Λιχουδίτσα κι' ή Χρυσή Πεταλού-
δίτσα, που μοῦ έκαμαν κι' αυτές δυό έ-
σπαθώματα, μοῦ γράφουν κι' αυτά τα ω-
ραία για την πρωτοχρονιά: «‘Ο θεός να
σοῦ δίνῃ τη δύναμη να μās φωτίξης και
να μās οδηγῇς πολλά πολλά χρόνια άκό-
μα, οά στοργική μαννούλα που είσαι για
μās. Κι' ως τα βαθιά σου γηρατειά, όταν
θα είσαι άσπρομάλλια γριούλα, ως ήμα-
στε πάντα έμεις, τα παιδιά σου, ή βακτη-
ρία που θα στηρίξης το κουρασμένο σου
κορμί». Εύχαριστώ πάρα πολύ!

Σε άλλους δεν έχω τόπο γ' άπάντησῃ
σήμερα εκτενώς. Πολύ ώραία γράμματα
μοῦ έστειλαν αυτήν την έβδομάδα κι' οι
εἴδες: Κόκκινο Καναρίνι (με πολλές
πληροφορίες για το γκι). Χωρίς Φτερά,
Βρυσούλα. Ζήτω το 21, Δάκρυ Ψυχῆς,
Χρυσή Καρδιά, Μαργά Μαυρογένους,
Μποέμ και Κουράρος. ‘Εξέτρεσε τις
παραγγελίες των, εύχαριστώ για τα καλά
λόγια και περιμένω να μοῦ ξαναγράψουν.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

‘Απορρίπτονται: «Παιδικά παιχνί-
δια» της Φιλομήλας. Στην αρχή ω-
ραιότατο και πρωτότυπο. ‘Υστερα όμως
αλλάζει ριζικά το θέμα και, αντί για προ-
σωπικές άναμνησεις, περιγράφεται ένας
δύλογος των παιχιδιών μεταξὺ τους, έτσι
που δ άναγνώστης μένει με την άπορία
αν αυτό που διάβασε ήταν όνειρο ή πασα-
μύθη. — «Χριστούγεννα» της Δανάης, «Δέη-

ση» του Πειραιωτάκι, «Χριστούγεννα»
της Μπέλλας Κούκλας, «Έλπιζε πάντα»
της Μυστηριώδους: όλα Χριστουγεννιά-
τικα που έστάλθηκαν πολύ άργά και δεν
είχαν και τίποτε το ιδιότερο. ‘Ας ξαναθα-
λουν τοῦ χρόνου άλλα έγκαίρως. — «Τό θα-
λασσοπούλι» τοῦ Γρεναδιέρου. ‘Εξέλι-
σσεται με καταπληκτική ταχύτητα. Μέσα
σε δυό χειρόγραφα διαδῶνι κανείς όλό-
κληρη βιογραφία. Κατά τα άλλα πολύ κοι-
νό. — «‘Ο ποιητής» της Μπουμπουλίνας.
Τό θέμα άνωτερο από τις δυνάμεις της.
Σε πολλά μέρη ή στιουργία είναι βεδια-
σμένη. — «Μία ώρα στα Γαλλικά» της Β.
Π. ‘Εξαιρετικά δυσανάγνωστο και πολύ
άκατάστατα γραμμένο. Τό θέμα άσύμμε-
το. — «Τηλεπάθεια» της Πριγκίπισσας
των Δολλαρίων Τό θέμα άκατάλληλο για
την Σ. Σ. Γλωσσα σχολαστική. Γιατί
έτσι; — «‘Η άνατολή» τοῦ ‘Ατρώμηνου
Φοβητοιάρη. Πολύ κακογραμμένο, μουν-
τζουρωμένο και άσυνάρτητο. ‘Ο μικρός μου
φίλος βρίσκειται σε ήλικία που πρέπει ναρ-
χίσει να γράφῃ κάπως καθαρώτερα. — Θά
εξακολουθῶσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Δικηγόρος της
Νεολαίας, κ. ‘Ιλεάνα, κ. (ΑΤ) Χιονι-
σμένος ‘Ολυμπος, ά. (Ανθ. Τριαντ.
ποιος είμαι;). ‘Αθηνα, κ. (Συλ. ‘Ολ.
Θ.). ‘Αρτεμις, κ. (Συλ. ‘Ολ. Θ.). ‘Η-
ρα, κ. (Συλ. ‘Ολ. Θ.). ‘Αφροδίτη, κ.
(Συλ. ‘Ολ. Θ.). ‘Ερμής, ά. (Συλ. ‘Ολ.
Θ.). Δήμητρα, κ. (Συλ. ‘Ολ. Θ.). ‘Ε-
στία, κ. (Συλ. ‘Ολ. Θ.). Δημοτικίστρια,
κ. (;). Γαρμπής, κ. (με ξέρετε, Κορ-
φιατόπουλα;). ‘Υρσίλη, κ. (...).

‘Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Νέα
‘Ελλάς, κ. Καμέλια, κ. ‘Εξυπνο ‘Α-
στέρι, κ. Βασίλισσα των Ρόδων, κ. ‘Ε-
ξυπνούλα, κ. Κουράρος, ά. Δικέφα-
λος ‘Αετός, ά. Σιρόκος, κ. Μάγισσα, κ.
Πεταχτή Πεταλούδίτσα, κ. Γλυκειά
‘Ονειροπόλος, κ.

‘Η Διάπλασις άσπάζεται τους φί-
λους της: Τάσον Δούτην (έλαβα, εύ-
χαριστώ). Ντίον Καραγιαννόπουλον
(έλαβα, εύχαριστώ πολύ για τα καλά λό-
για, δυσκολεύθηκα όμως να τα διαβάσω κι'
άλλη φορά σε παρακαλώ να μοῦ γράψης
πιο καθαρά). Τάκη Παπαγιαννόπου-
λον (ο ‘Οδηγός έχει 5 δραχμές, και τα-
χυδρομικός δραχμ. 6). Μυστηριώδη (σοῦ
έστειλα 2 φακέλους λυσόχαρτο· και γιατί
να μην άπαντήσης στο Πένταθλο; μπά!
ή Πισσα ζῇ και σε χαίρεται). ‘Απαλλωγα
‘Αντωνίου (έλαβα, εύχαριστώ· ο ‘Οδηγός
είναι τοῦ 1930, αλλά ο διατάξεις του μέ-
νουν πάντα οι ίδιες· μόνο της Σελίδος Συ-
γγραφέας έχουν αλλάξει· δηλαδή καθένας
στέλνει από ένα μόνο κομμάτι όταν θέλῃ,
και άμα τοῦ έγκριθεῖ ή τοῦ απορριφθῇ,
τότε στέλνει άλλο). ‘Οσύριον τοῦ Ρήνα
(πολύ ώραία γελιογραφία· «‘Ο περιφημος
λαγός»· θα τη δημοσιεύσω γρήγορα). Μι-
κρήν ‘Αμαζόνα (εύχαριστώ πολύ για το
έσπαθώμα). ‘Ασπασίαν-Κατίαν Γανώ-
ση (και σένα σ' εύχαριστώ πολύ, καλή μου
παλαιά φίλη! θα μοῦ έκανες μεγάλη εύχα-
ρίστησῃ αν ήθελες να μοῦ γράψῃς κάπου-
κάπου). Εὐαίοσητην Καροδούλαν (εύχα-
ριστώ· λυσόχ. και φυλλ. 3 — 4 έστειλα).
Θαλασσοπούλι (ά, δεν έδιάβασε τον ‘Ο-
δηγό! εκεί θα έδῃς πῶς και σε τί χαρτί
στέλλονται οι λύσεις). Λολίταν (να μοῦ
γράφης όσο συχνά θέλῃς· έστειλα). ‘Αετι-
δία (δυστυχώς μοῦ είναι άδύνατο!) Νέαν
‘Ελλάδα (έλαβα και τις 5 άπαντήσεις)

Ἐμμανουὴλ Πέτρον, Γεώργιον Φασου-
λαρίδην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10
Ἰανουαρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 262ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέ-
χρι τῆς 21 Μαρτίου.

91. Λεξιγραφίος

Ὅποιος ἀρχαῖος βασιλιάς,
Σὲ ὅποια ἀρχαία πόλη,
Θά κάμῃ βασιλόπουλο
Ποὺ συμπαθοῦμε ὅλοι.
Λαχτάρα τῆς Λευτεριάς

92. Στοιχειόγραφος

Μόνος στοὺς ὤμους του κρατεῖ
Τὸν κόσμον τὸ μεγάλο!
Καὶ νοστιμίζει τὸ φαί
Ἄν τὸ λαιμὸ τοῦ βγάλω.
Χαραυγὴ

93. Στοιχειοτονόγραφος

Φωτοδότῃ, τί λαμπρό!
Ἄν τὸν μεταγραμματίσῃς
Καὶ τὸν τόνον του κινήσῃς,
Τὸν προφήτη, τὸν τρανὸ
Τῶν Ἑβραίων θάνεικρύψῃς.
Φάουστ

94. Μεταγραμματισμός

Ὅρος εἶναι τῆς Εὐρώπης·
Ἐνα γράμμ' ἂν ἀλλαχθῇ,
Εὐθύς γίνεται προδότης.
Ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή.
Πάβνο Δοξάρι

95. Ἀστὴρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

96. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Τύραννος σοφός.
2 3 2 4 1 4 8 6 = Ἔργον τοῦ χρόνου.
3 8 7 5 6 8 9 = Ποταμὸς τ. Εὐρώπης
4 8 6 4 8 6 = Πέλαγος.
5 6 7 2 4 9 = Ὅροσειρά.
6 5 3 7 8 9 = Φυτόν.
7 5 6 4 5 = Κράτος.
8 1 4 8 6 = Ναρκωτικόν.
9 1 5 3 8 9 = Ἰχθύς.

97. Ἐπιγραφή

Ε Π Ε
Ρ Π Η Γ Ι
Σ Η Ν Ι Σ
Α Π Ι Σ Ο
Ρ Φ Ω
Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Νέλλη

98. Ποιικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν
κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτε-
ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρί-
της καὶ οὕτω καθέξης, ἀποτελοῦν δυ-
στυχὴ μητέρα:

1, Μέρος τοῦ ναοῦ 2, Μεγάλῃ νη-
σος τοῦ Αἰγαίου 3, Παθολογικὸν ἔκ-
κριμα 4, Μυθολογικὸν ζῶον τετραπό-
δες 5, Ὀμηρικὸς βασιλεὺς.

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

99. Φωνηεντόλιπον

** - γγην - *** - δκν - * - δκσθ - λμν - ν - δκσθ
Δάκρυ τῆς Μοναξιάς

ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Ο ΛΑΡΥΓΓΟ - ΡΙΝΟ - ΩΤΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μετόκησεν (ἐκ τῆς οδοῦ Δώρου) στὴν Ὁδὸν Πατησίων 29
(Μέγαρον Πετροπούλου) Πλησίον Πλατείας Ὀμονοίας.

ΔΕΧΕΤΑΙ 10-1 ΚΑΙ 5-6

100. Γρίφος

	ιτ		ις	
ιτ	ιτ	ις	ις	
Οὐ !	ετ		ιμ	
ιτ	ιτ	ις	ις	
	ιτ		ις	

Ο Ἀνανίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 45

598. Ἑλλήσποντος (Ἑλλης, πόντος).
— 599. Νέφος (ναί, φῶς). — 600. Ἰων.
Ἰώβ. — 601. Ὁ χρόνος.

602. Α Ρ Μ Α (Ἀρματωλοί...)
Ρ Ι Ο Ν (αὐρίον).
Μ Ο Ν Η (μόν' ἡ...)
Α Ν Η Ρ (ἀνήρπισε...)

603. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ (δύσις, θάνατος, Τύνις, νοῦς, Ἄννα). — 604. ΡΟ-
ΔΟΝ (Ρ-οὐς, Ὁ-ριον, Δ-ήλος, Ὁ-μη-
ρος, Ν-αῖος). — 605. ΑΘΑΜΑΣ - ΜΗ-
ΔΕΙΑ (Ἀμοργός, ΘΗβαι, Ἀδμητος,
ΜΕμφις, Αἰόλος. ΣΑπφώ). — 606. Ἡ
σε φέρει τὸ φέρον φέρου καὶ φέρε.
607. Ἡ Σαλαμίς εἶναι ἐνδοξος νῆσος.
(εἰς αλ αμ, εἰς ἡ ναί, ἐν δ' ὅξος, ν'
εἰς ὥς). — 608-610. 1, Delacroix (de la
croix) 2, Delaroche (de la roche). 3,
Delavigne (de la vigne). — 611. Pas
à pas on va loin.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10, τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλῶς στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μετὰ ἀπλῶς στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μετὰ ἀπλῶς δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδεδεμένοι πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΓ' — 92]

Διαπλάσπουλα, Διαπλάσπουλες.
Ἐμαθα πῶς πολλοὶ ἀπ' ὅσους παρήγ-
γειλαν τίς α' Ἀργύρινες ζήτησαν νὰ τοὺς
τίς υπογράψω. Ἐπειδὴ δὲν μοῦ εἶναι εὐ-
κολο νὰ πηγαῖνω συχνὰ στὰ γραφεῖα τῆς
Διαπλάσεως, ὅπως ἀπὸ σῆς θέλει νὰ ἔ-
χῃ τὸ ἀντίτυπο υπογεγραμμένον, μπορεῖ νὰ
στέλνῃ τὴν παραγγελία του μετὰ τὸ ἀντίτι-
μο, — δρ. 15 — κατευθεῖαν σὲ μένα, Ἀ-
γίας Ζώνης 70 α, καὶ θὰ τὸ λαμβάνει ἀ-
μέσως ἐλεύθερο ταχυδρομικῶν τελευτῶν.

Δίλα Καρανάου

[ΑΓ' — 93]

Ὁ Δικηγόρος τῆς Νεολαίας χαιρετᾷ
τὴν Κορφατοπούλα, Βασίλισσα
τοῦ Ἰονίου καὶ Κόκκινον Καναρίνι καὶ
ἂν τὸν ἀνακαλύψουν μέχρι τέλους Ἰονίου
ἔχουν μιὰ ὁκτ' σκολάτα· εἰ δ' ἄλλως θὰ
τοῦ τὴν δώσουν! Καλὴ τίς ἡμέρας ἦταν αὐτὸ
στὸ Δένδρο τῆς Διαπλάσεως;

[ΑΓ' — 94]

Πρωτοπαίνονας στὴν κίνηση χαιρε-
τοῦμε ὅλους-ες. Ἀνταλλάσσουμε Μ.
Μυστικά. Δ/σις: Μαρίαν Παπαπαναγιώτου,
Ἀμαλιάδα.

Γαῖλαρδία, Καλαβρυτινάκι

[ΑΓ' — 95]

Ρέμβη, θέλεις ν' ανταλλάξουμε τετρα-
διάκι; Στείλε: Ἐρσην Σαράτση, ἱα-
τροῦ, Βόλον. — Ρωμαντικὴ Βοσκοπούλα

[ΑΓ' — 96]

Ψηφίζομεν φανατικά τὸν ΠΛΗΓΩΜΕ-
ΝΟΝ ΑΕΤΟΝ ὑποψήφιον γιὰ τὰ
πρωτεῖα.

Μυστικὸς Ἀστυνόμος, Θλιμμένη Ψυχὴ

[ΑΓ' — 97]

Πρωτοπαίνονας στὸ διαπλάσσοκοσμο
χαιρετῶ ὅλους-ες καὶ εὐχομαι εὐτυ-
χημένο τὸ νέον ἔτος. Ἀνταλλάσσω κάρ-
τες καὶ Μ. Μυστικά μετὰ παιδιὰ κάτω τῶν
14 ἐτῶν. Δ/σις: Δ. Εὐσταθίου, Μουσῶν 2,
Λευκωσίαν Κύπρου, διὰ:

Πεταχτὴ Πεταλουδίτσα

[ΑΓ' — 98]

Ἐξακολουθῶ ἀλληλογραφίαν, ανταλλά-
γῃν Μ. Μυστικῶν, Δ/σις: Πάβνο Ἰω-
νίδην, Λήδρας 89, Λευκωσίαν Κύπρου.

Πληγωμένος Ἀετὸς

[ΑΓ' — 99]

Διαγωνισμὸς Πληγωμένου Ἀε-
τοῦ: Διηγῆματος. Θέμα ὁποιοδήποτε.
Συμμετοχὴ τρίδραχμος, προθεσμία τετρά-
μηνος, Βραβεῖα ἐκλεκτά. Μεγάλαι διαπλά-
σπουλα, Σύλλογοι, περιμένω. Δ/σις: (ἄ-
νωθεν).

[ΑΓ' — 100]

Πρωτοπαίνονας στὸ Διαπλάσσοκοσμο,
χαιρετῶ ὅλους ὅλες. Ἀλληλογραφῶ
καὶ ανταλλάσσω. Γράψατε: Ἐθνοστράπε-
ζαν Χίου, διὰ:

Γαλανομάτα

[ΔΒ' — 101]

Πρωτοπαίνονας στὸ μυρωμένο σαλο-
νάκι, τῆς Διαπλάσεως ἀλληλογραφῶ
καὶ ανταλλάσσω. Γράψατε: Ἐθιοστράπεζαν
Χίου, διὰ:

Κρινόλευκη

[ΔΒ' — 102]

Διαπλάσπουλα, Φανήτε εὐσπλαχνικοί!
Φηφίστε ὅλοι τὸν ΕΒΕΣΜΕΝΟ ΛΟΡ-
ΔΟ. Ἐτοῖς τοῦ δίνετε θάρρος (μὰ ποῦ θὰ
τὸν ἀναδεῖξετε πρῶτον) νὰ ἐπανακτῇσῃ
τοὺς χαμένους τίτλους του, τὴν κολοσιὰτα
περιουσία του, τοὺς πύργους του κλπ. Ἐμ-
πρὸς λοιπὸν! ψῆφο δ-λοι!!

Υ.Γ. Τότε θὰ μπορῇ νὰ κἀν καὶ τουα-
λέττες στὸ τραφερόν του ἡμισυ στὴν...
Λαῖδῃ του...

Ἀγγελουδί των Ὀνειρων

[ΑΓ' — 103]

Ὅσοι ἔχουν γοῦστο θὰ ψηφίσουν τὸ δ-
πέροχο ψευδώνυμο ΜΥΡΤΙΑΗ.

[ΑΓ' — 104]

Ὅσοι οἱ καλαίσθητοι θὰ ψηφίσουν τὴν
ΥΡΕΙΑΗ.